

LOVE SONG

ฉันทะรัก ลือกหัวใจของคุณมาดเซอร์

★ Fayya ★

Love Song จังหวะรัก ล็อกหัวใจหนุ่มมาดเซอร์

แต่งโดย Fayya

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-520-020-2

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร ดุษฎี ชัยเลิศ

บรรณาธิการเล่ม ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

กองบรรณาธิการ นัฐวรรณ จรูญวิทย์

พิสูจน์อักษร ออนมณี เขิญผึ้ง

ออกแบบปกและรูปเล่ม สำนักพิมพ์ 1168

ภาพประกอบปก เพียร์

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

การ์ตูนท้ายเล่ม ธราดล ดิษฐไชยวงศ์

พิมพ์ที่ สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์ โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ : 0-2423-9999 โทรสาร : 0-2449-9561-3

<http://www.naiin.com>

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ 1168

บริษัท 1168 จำกัด

เลขที่ 29 ซอยรามคำแหง 30/1 (รามวิลล่า) แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ : 0-2732-3556, 0-2732-3557 โทรสาร : 0-2732-3558

<http://www.1168group.com>

E-mail : 1168publishing@1168group.com

คำนำสำนักพิมพ์

สิ้นสุดการรอคอย !

ผลงานของ Fayya ที่ทั้งสนุก ทั้งฮา พาหัวใจละลายที่หลายคนตั้งตารอออกมาแล้ว~ เย้ ! พระเอกสุดหล่อมาดเซอร์นาม “ปาร์คจุนซา” ผู้ชายที่มีพรสวรรค์และเสน่ห์แรงเกินห้ามใจคนนี้ ทำให้ “ชินฮานา” ซึ่งเป็นศิลปินหญิงอันดับหนึ่งของเกาหลีต้องตามล่าตัว เพื่อให้เขามาเป็นนักดนตรีของเธอคนเดียว !

หนุ่มสาวคู่นี้พร้อมจะบรรเลงเพลงรักที่ปลุกหัวใจของคุณให้สั่นสะเทือนและหัวเราะไปกับเสน่ห์ของเขาและเธอกันแล้ว ทีนี้ก็อย่ารอช้ารีบเปิดหน้าต่อไปแล้วเตรียมกรี๊ดให้ดัง ๆ เลยค่า

สำนักพิมพ์ 1168

คุยกับผู้เขียน

เจอกันอีกแล้วเ๊ย้ ๆ คราวนี้จะว่าซำก็ไม่ซำนะ แต่ก็คงซำในความรู้สึกหลาย ๆ คนเพราะคงตั้งหน้าตั้งตารอหนุ่มคนที่สี่คนนี้นานแล้ว สำหรับหนุ่มนักดนตรีแสนเย็นชา มาดนิ่ง ปากร้ายอย่างนายปาร์คจุนซา เห็นนี่ ๆ อย่างนี้ระวังให้ดี จะหลงเสน่ห์ความน่ารักที่แอบซ่อนของนายคนนี้นะ

“*Love Song จังหวะรัก ล็อกหัวใจหนุ่มมาดเซอร์*” เป็นเรื่องราวของนักดนตรีหนึ่งเดียวในกลุ่มหกคุณชายจากนรกหนุ่มมาดเซอร์ปากร้ายที่ต้องมาปะทะฝ่าปากกับสาวสวยนักร้องซูเปอร์สตาร์ที่มาพร้อมความมุ่งมั่นที่จะให้หนุ่มมาดเซอร์คนนี้มาเล่นกีตาร์ให้ การตี้อแบบเหนือธรรมดาของซินฮานาจะสามารถเอาชนะใจหนุ่มมาดนิ่งที่เธอชอบเรียกเขาว่า “นายก้อนหินเดินได้” ได้หรือไม่ก็ต้องตามอ่านกันในเล่มนะคะ

สุดท้ายก็เช่นเดิม ขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนิยายเรื่องนี้ ทั้งคนอ่านที่น่ารักที่ติดตามผลงานกันมาโดยตลอด กองบรรณาธิการ และสนพ. 1168 ยิ่งงี้ก็ขอฝากนิยายอันดับที่ 14 เล่มนี้ด้วยนะคะ

ขอบคุณมากนะคะ ^O^V

Fayya

บทหน้า

อะไรที่ฉันต้องการ ฉันจะขอให้ได้มีค่ะ !

“ขอบคุณมาก ๆ เลยค่ะ”

ฉันพูดพร้อมโค้งให้คนดูมากมายที่มาให้กำลังใจฉัน เมื่อเงยหน้าขึ้นฉันก็โบกมือและส่งยิ้มให้อีกนิดหน่อยก่อนจะรีบเดินเข้ามาทางด้านหลังเวที เสียงร้องเรียกชื่อฉันยังดังต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ

“วันนี้ทำได้ดีมากเหมือนเคยเลยนะ”

เสียงของคุณโอ หรือผู้จัดการส่วนตัวของฉัน โอบุยของดั่งฉันพร้อมกับมืออบอุ่นที่ตบไหล่ฉันเบา ๆ อย่างให้กำลังใจ

“ค่ะ” ฉันรับคำ แต่ไม่พูดอะไรต่อ

“ช่วงนี้เธอทำคิ้วขมวดกันบ่อยมากเกินไปแล้วนะ มีเรื่องอะไรก็บอกฉันได้นะ”

ฉันหันไปมองและยิ้มให้เขา คุณโออายุมากกว่าฉันถึงเกือบสิบปี แต่เราเป็นคู่หูที่ดีมาก อาจจะเป็นเพราะว่าคุณโอเป็นคนที่ขอเข้ามาเป็นคนดูแลฉันเองตั้งแต่ยังเป็นศิลปินฝึกหัดก็เป็นได้ และเราทำงานร่วมกันมาหลายปี ทำให้เรารู้ใจกันจนบางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องพูดเลย

อย่างเรื่องนี้ก็เหมือนกัน คุณโอยังคงเป็นคนแรกที่สังเกตเห็น

ความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของฉัน

“ฉันมีเรื่องให้คิดนิดหน่อยนะค่ะ” ฉันตอบตามตรง

“เรื่องกลุ่มใจเหวอ ฉันว่าเธอไม่น่าจะกลุ่มใจนะ เพราะซิงเกิลของเธอก็ติดอันดับหนึ่งด้วยสถิติที่ดีที่สุดที่เธอทำมาเลยนะ เธอน่าจะดีใจ”

ฉันส่งยิ้มให้คุณโออีกครั้ง ก่อนจะบอกสิ่งที่คิดในใจออกไป

“ฉันรู้ค่ะ แต่คุณโอไม่คิดเหวอคะว่ามันน่าเบื่อ การที่ฉันร้องเพลงด้วยทำนองเดิม ๆ แบบเดิม ๆ ถึงเพลงจะเพราะมากก็ตาม แต่มันก็เหมือนไม่มีพัฒนาการอะไรเลย ฉันอยากทำอะไรมากกว่านี้ ฉันอยากครีเอชันงานตัวเองมากกว่า”

“แต่เพลงนี้เธอก็แต่งเองตั้งเก๋าลิเบปอร์เซนต์นะ” คุณโอสวนขึ้นทันทีที่ฉันพูดจบ

ก็อย่างที่คุณโอพูดนั่นแหละ เพลงที่กำลังติดอันดับหนึ่งในชาร์ตเพลงอยู่เป็นเพลงที่ฉันแต่งเองเกือบทั้งหมด เนื้อเพลงเก๋าลิเบปอร์เซนต์ฉันเป็นคนแต่งขึ้น โดยมีคนแต่งเพลงของทางค่ายเป็นคนเรียบเรียงและแก้ไขให้สมบูรณ์อีกนิดหน่อย

แต่ก็เชื่อว่าฉันจะแต่งเองเป็นเพลงแรกซะเมื่อไหร่ ฉันเคยมีส่วนร่วมในหลาย ๆ เพลงมาก่อนหน้านี้แล้ว เพียงแต่เพลงนี้ฉันมีส่วนร่วมมากที่สุดก็เท่านั้น

“ถ้าเป็นนักร้องคนอื่นเขาคงภูมิใจมาก” คุณโอพูดต่อเมื่อฉันยังคงทำหน้ายุ่ง

“ก็คงอย่างนั้น”

“เธออยากทำอะไรละ ที่บอกว่าอยากให้มันแปลกใหม่ล่ะ?” คุณโอถามอีก

คุณโอก็ยังคงเป็นคุณโอเสมอ เขาเป็นผู้จัดการส่วนตัวที่ดีมาก ๆ เขารับฟังฉันเสมอ จริง ๆ แล้วฉันรู้สึกว่าเขาเหมือนพ่อฉันคนหนึ่งเลยด้วยซ้ำ

...แต่ตำแหน่งพ่ออาจจะดูแก่เกินไปหน่อย งั้นเอาแค่พี่ชายก็ได้

“ฉันยังนึกไม่ออกเลยค่ะ” ฉันสารภาพตามตรง

“นั่นถ้านึกอะไรออกก็ลองบอกฉันละกัน ตอนนี้เธอเข้าไปพักก่อน คงมีเวลาพักสักสิบห้านาทีก่อนที่จะเรียกขึ้นไปบนเวทีอีกครั้ง” คุณโอพูดจบก็เปิดประตูห้องพักให้ฉัน

แต่ฉันกับคุณโอต้องชะงักเล็กน้อยเมื่อห้องพักของฉันมีผู้หญิงสองคนกำลังกรีดกรีดร้องโวยวายอยู่

“อะเฮ้ !” คุณโอกระแอมเล็กน้อยและพวกเธอสองคนก็หันมามองพวกเราอย่างตกใจ

“คะ คุณโอวูยของ...” ผู้หญิงคนแรกพูดขึ้น เธอคือสไตลิสต์ของฉันทันเอง ส่วนอีกคนฉันคุ้นหน้าแต่ไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร

“ตอนนี้ได้เวลาพักของฮานาแล้ว ถ้าเธอไม่ว่าอะไร ฉันอยากให้ฮานาได้พักแบบเป็นส่วนตัว”

“คะ” เธอทั้งสองคนรับคำพร้อมกันก่อนจะรีบเดินออกจากห้องไป

“ถ้าถึงเวลาฉันจะมาเรียก” คุณโอพูดทิ้งท้ายก่อนจะเดินออกจากห้องไป

ฉันเดินเข้าไปถึงตัวนั่งที่โซฟาภายในห้องอย่างเบือ ๆ แต่ก่อนที่ฉันจะทันได้หลับตา ฉันก็ได้ยินเสียงกรีดสนั่นดังมาจากด้านข้าง ฉันหรีตตาขึ้นมอง และพบว่าเสียงนั้นมาจากเครื่องเล่นดีวีดีขนาดกะทัดรัด

...คงจะเป็นของพีเอสไตลิสต์สิมไว้แน่ ๆ ฉันคิด หลับตาลงอีกครั้งอย่างไม่สนใจ ตั้งใจจะพักสายตา แต่เสียงกรีดจากเครื่องเล่นที่ดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้ฉันอดไม่ได้ที่จะลืมตาขึ้น เพราะฉันนั่งไกลจากเครื่องเล่นนั้นและจอกก็เล็กมาก ทำให้ฉันไม่สามารถเห็นว่าคนตัวเล็กที่เป็นต้นเหตุของเสียงกรีดนั้นเป็นใคร และเพราะความอยากรู้อยากเห็น ทำให้ฉันตัดสินใจเดินไปดู

ก็มันอยากรู้นี่นาว่าศิลปินคนไหนกันที่ได้รับความกรีดสนั่นขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่ฉันมั่นใจว่าฉันรู้จักนักร้องแทบทุกคนในวงการเพลงเกาหลี แต่ผู้ชายที่อยู่ในคลิปกลับไม่คุ้นหน้าเลยสักนิด

ผู้ชายที่แต่งตัวเซอร์ ๆ กำลังนั่งเล่นกีตาร์บนเวทีของผับแห่งหนึ่ง เขาร้องเพลงและเล่นกีตาร์ไปด้วย เพลงที่ฉันมั่นใจอีกครั้งว่าไม่เคยได้ยิน

ที่ไหน เพลงที่เพราะจนจับไปถึงชั่วหัวใจ ทำทางที่เขาเล่นก็ตาร์มันดู
มีเสน่ห์มากจนฉันไม่อาจจะสายตาไปได้

เสียงเคาะประตูดังขึ้นแต่ฉันไม่สนใจ จนกระทั่งคนเคาะประตูเอ๋ย
ขึ้น

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ แต่ฉันขอเครื่องเล่นคืนได้มั๊ย ?”

ฉันหันไปมองคนพูด เธอคือพี่สาวสไตลิสนั่นเอง

“เครื่องเล่นนี้ราคาเท่าไร? ฉันจะจ่ายให้สองเท่า”

“คะ ?”

“ฉันจะซื้อต่อเครื่องเล่นเครื่องนี้ คุณจะขายให้ฉันในราคาเท่าไร?”

ฉันพูดย้ำความต้องการของตัวเองอีกครั้ง และตอนนี้ที่หน้าประตูไม่ได้
มีเพียงพี่สาวสไตลิสแล้ว แต่คุณโอก็ยืนอยู่ที่นั่นด้วย

“เกิดอะไรขึ้น ?”

“ฉันต้องการเครื่องเล่นเครื่องนี้คะ” ฉันบอกคุณโอทันที และคิว

ของคุณโอก็ขมวดไปตามระเบียบ

มันก็แน่ละที่คิวของคุณโอจะผูกโบแบบนั้น ก็เครื่องเล่นเครื่องนี้
ไม่ใช่รุ่นล่าสุด มันเก่ากว่าเครื่องเล่นของฉันด้วยซ้ำ

“ฉันต้องการมัน รวมทั้งเขาด้วย !”

“เขา ?” คิวของคุณโอยิ่งขมวดผูกกันเข้าไปใหญ่

“ใช่คะ เขา ฉันต้องการเขา !!” ฉันพูดพร้อมชี้ที่หน้าจอเครื่องเล่น
ที่คลิปปังคงเล่นต่อไป

“เขาเป็นใคร ?” คุณโอหันไปถามพี่สาวสไตลิสเจ้าของเครื่องเล่น

“เอ่อ...เขาชื่อปาร์คจุนซา นักศึกษามาหาลัย N ค่ะ”

“ปาร์ค...จุนซา...” คุณโอทวนชื่อเหมือนกำลังใช้ความคิด

แต่ฉันไม่สนใจว่านายปาร์คจุนซาคนนี้จะป็นใคร สิ่งที่ฉันสนใจ
คือฉันอยากได้ผู้ชายคนนี้มาเล่นกีตาร์ให้ฉัน และฉันจะต้องได้อย่างที่
ต้องการด้วย

...รอก่อนนะปาร์คจุนซา ซูเปอร์สตาร์ซินฮานาคคนนี้จะไปทำความ
รู้จักกับนาย !!!

ตอนที่ 1 : ฉันคือซูเปอร์สตาร์ !

ฉันชื่อชินฮานา ฉันอายุสิบเก้าปี ชื่อของฉันแปลว่าที่หนึ่ง และฉันก็เป็นอย่างที่พ่อแม่ฉันตั้งชื่อให้ ตอนนี้ฉันเป็นศิลปินหญิงอันดับหนึ่งของเกาหลี การเป็นศิลปินเป็นความฝันของฉันตั้งแต่เด็ก ๆ ฉันชอบร้องเพลง ฉันสนุกที่ได้ร้องเพลงให้คนอื่นฟัง เมื่อหกปีที่แล้วฉันเข้ารับการคัดเลือกการเป็นศิลปินฝึกหัดของ JM เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งเป็นหนึ่งในค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ของประเทศ สามปีหลังจากการเป็นศิลปินฝึกหัดที่แสนจะลำบาก สุดเหนื่อย และสุดโหด ฉันก็ได้ออกอัลบั้มเดี่ยวในที่สุด

เพลงแรกของฉันติดอันดับหนึ่งในชาร์ตเพลงนานถึงสี่สัปดาห์ ซึ่งนับว่าเป็นบันไดขั้นแรกแบบก้าวกระโดดเลยทีเดียว ในระยะเวลาหนึ่งปีแรกทางต้นสังกัดจัดการโปรโมทและป้อนงานให้ฉันอย่างต่อเนื่อง ตอนนั้นฉันรู้สึกสนุกมาก เพราะมันเป็นอาชีพในฝันของฉัน

แต่ตอนนี้หลังจากผ่านมาสามปี ฉันรู้สึกเบื่อหน่ายกับมันเหลือเกิน ไม่ใช่เพื่อการร้องเพลงนะ แต่เพื่อความจำใจและซ้ำซาก แม้คนดูจะยังชื่นชอบฉัน และคอยเป็นกำลังใจ แต่ฉันก็รู้สึกว่าตัวเองมีพัฒนาการที่ช้าเหลือเกิน

ฉันอยากทำอะไรใหม่ ๆ อยากคิดอะไรที่แตกต่างจากที่เป็นอยู่ตอนนี้ และตอนนี้ฉันก็ค้นพบสิ่งที่จะทำให้ผลงานของฉันแตกต่างจากเดิมแล้ว มันไม่ใช่แนวเพลง ไม่ใช่เสื้อผ้า แต่เป็นคนคนหนึ่ง ผู้ชายคนหนึ่ง ที่ชื่อ ปาร์ควินซา !!

เมื่อสองวันก่อน ฉันได้รู้จักผู้ชายคนนี้ผ่านทางคลิปวิดีโอของพี่สาวสไตล์ลิส และฉันก็ตัดสินใจทันทีว่าฉันจะต้องได้ตัวเขา ปกติการที่ฉันเสนอจะทำอะไรเกี่ยวกับเพลงของฉัน คุณโอ้มักจะไม่ห้ามฉัน แต่ครั้งนี้มันต่างออกไป คุณโอ้บอกฉันว่าห้ามไปอยู่กับผู้ชายคนนี้เด็ดขาด เพราะเขาไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป แต่นายปาร์ควินซาคนนี้เป็นถึงทายาทเจ้าของสถานีโทรทัศน์ยักษ์ใหญ่

คุณโอที่รู้นิสัยความมุ่งมั่นของฉันดี จึงพยายามที่จะควบคุมให้ฉันอยู่ในสายตาเสมอ ก็แน่ล่ะ ถ้าไม่ดูให้ดีล่ะก็ ฉันจะไปเอาตัวนายปาร์ควินซานั้นมาทันที !!

อย่างตอนนี้ยังงั้น...วันนี้คุณโอต้องเข้าประชุมงานกับผู้บริหารของบริษัท แต่ฉันต้องไปอัปเดตรายการวิทยุ ซึ่งเป็นรายการสดในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า แน่นอนว่าฉันจะสายไม่ได้แม้แต่นาทีเดียว และคุณโอกลัวว่าฉันจะถึงสถานีไม่ทัน หากต้องรอเขาประชุมเสร็จ เขาจึงสั่งให้ฉันไปก่อน แถมก่อนออกจากบริษัท คุณโอก็กำชับเสียงเข้มว่าห้ามฉันออกนอกเส้นทางเด็ดขาด

แต่คนอย่างฉันมีหรือจะปล่อยโอกาสดี ๆ อย่างนี้ให้หลุดลอยไปเฉย ๆ ฉันไม่สนหรอกว่านายปาร์ควินซาคนนี้จะเป็นลูกใคร หรือทายาทบริษัทไหน แต่สิ่งที่ฉันสนใจคือดนตรีของเขา เสียงร้องของเขาเท่านั้น และเมื่อฉันตัดสินใจแล้วว่าจะต้องได้ตัวเขา ฉันก็ต้องได้ !!

โชคดีมาก ๆ ที่ฉันและนายปาร์ควินซาเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกันมันจึงเป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลอกคุณลุงคนขับรถให้แวะที่มหาวิทยาลัยสักครึ่งชั่วโมง ฉันอ้างว่าฉันต้องทำเอกสารสำคัญกับฝ่ายทะเบียนนักศึกษา

ทันทีที่ถึงมหาวิทยาลัย ฉันก็รีบกดโทรศัพท์หาเพื่อนซี้หนึ่งเดียว
ของฉันทันที...ความจริงฉันมีเพื่อนไม่มากนักหรอก โดยเฉพาะเพื่อน
แบบที่เป็นคนธรรมดา แต่แชนนอนกับฉันรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก เพราะเรา
เรียนที่เดียวกันมาตั้งแต่สมัยประถม แม้ว่าหลังจากฉันเริ่มเป็นศิลปิน
ฝึกหัดฉันจะยุ่งจนแทบไม่มีเวลา แต่ถ้าฉันว่างเราสองคนก็ไม่พลาดที่จะ
ได้เจอกัน

“ว่ายังไง ซูเปอร์สตาร์คนเก่ง” เสียงหวาน ๆ ของแชนนอดังมา
ตามสาย

“ตอนนี้ฉันอยู่ที่มหา'ลัย และฉันมีเรื่องอยากให้คุณช่วยหน่อย”
ฉันรีบบอก เพราะฉันมีเวลาไม่มากนัก

“แหม หายหน้าไปเป็นเดือน ลู๋ ๆ ก็โผล่มาให้ช่วยเลยนะ ว่าแต่
เธอมาทำอะไรที่มหา'ลัย ?”

“มาหาคน...เธอรู้จักผู้ชายที่ชื่อปาร์คจุนซามย็ ที่เล่นกีตาร์เก่ง ๆ
ร้องเพลงเพราะ ๆ นะ ?”

แทนที่แชนนอนจะตอบคำถามฉันเธอกลับถามกลับด้วยเสียงดังสนั่น

“เธอไปรู้จักเขาได้อย่างไร !”

“ยัยบ้า ! หูฉันเกือบหนวกเสียวนะ !”

“ช่างหูเธอก่อนเถอะน่า สิ่งสำคัญมันก็มีแค่หน้าตา กับเสียงเธอ
เท่านั้นแหละ...เรื่องอื่นช่างก่อน บอกมาก่อนว่าเธอไปรู้จักเขาได้อย่างไร
และทำไมต้องการหาตัวเขา ?”

ยัยเพื่อนบ้า นี่ตกลงเธอชมหรือด่ากันแน่ะ แต่เดี๋ยวค่อยเอาคืน
ทีหลัง ตอนนี้ฉันมีอย่างอื่นสำคัญกว่า

“เธอรู้จักเขาสินะ ?”

“อ้อ ไม่มีใครในมหา'ลัยนี้ไม่รู้จักเขาหรอกนะ มีน้อยมาก ๆ เลย
คนที่รู้จักเขา ต้องเป็นพวกอยู่หลังเขา หรือไม่ก็ตาถั่ว หรือไม่...”

“พอเลย ๆ หยุดพูดมานาน่า” ฉันพูดตัดบทแชนนอนทันที ก็ขึ้น
ปล่อยให้เธอพูดต่ออีกสักที ฉันคงได้กรี๊ดใส่เพื่อนซี้คนนี้แน่ หน้อย คิด

จะหลอกต่อกันซะงั้นเลยนะ “...ฉันมีเวลาไม่มากนักนะ และฉันต้องการพบเขา”

“มันต้องมีอะไรเกิดขึ้นใช่ไหม ?”

“เดี๋ยวฉันจะเล่าให้ฟังวันหลัง ถ้าเธอจะรีบบอกว่าฉันจะพบนายปาร์คจนซานี้ได้ที่ไหน ?”

“เธอติดหนี้ฉันนะซินฮานา และเธอต้องสาบานว่าจะเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังอย่างละเอียด !” หลังจากขอคำสัญญาอีกสามตลบ ในที่สุดเธอรีบบอกว่าฉันจะสามารถพบเป้าหมายสำคัญของฉันได้ที่ไหน

...โตะนั่งพักผ่อนในสวนหย่อมเล็ก ๆ ข้างโรงยิมของมหาวิทยาลัย

ฉันเดินไปตามทางที่เธอบอก ฉันเดินเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะว่าฉันมีเวลาไม่นานนัก ตลอดทางเดินตั้งแต่หน้ามหาวิทยาลัยทุกสายตาดูเหมือนจะพุ่งเล็งมาที่ฉัน แต่ฉันไม่ได้ใส่ใจมากนัก เพราะฉันถูกมองแบบนี้จนชินแล้ว

หลังจากเดินจนขาแทบขวิด ในที่สุดฉันก็เดินมาถึงโรงยิมซึ่งอยู่เกือบจะด้านหลังสุดของมหาวิทยาลัย ฉันกวาดตามองไปรอบ ๆ และฉันก็เห็นสวนหย่อมเล็ก ๆ ที่มีโตะนั่งพักผ่อนอยู่

บริเวณนั้นมีผู้ชายอยู่สองคน คนแรกกำลังหมุนลูกบาสฯ เล่นอย่างเมามัน ขณะที่อีกคนนั่งอยู่ที่โตะ กำลังเล่นกีตาร์อย่างตั้งใจ...

เจอแล้ว !! ฉันร้องตะโกนอยู่ในใจ สายตาไม่ได้พลาดไปจากเป้าหมายเลย ขณะรีบสาวเท้าตรงเข้าไปหา เขา

ขนาดฉันอยู่ห่างตั้งเกือบสามร้อยเมตร ฉันยังแทบจะสายตาไปจากท่าเล่นกีตาร์ของเขาไม่ได้เลย และพอวิ่งเดินเข้าไปใกล้ ฉันก็รู้สึกว่าการท่าทางของเขาช่างมีเสน่ห์เหลือเกิน มีเสน่ห์ดึงดูดสายตาสุด ๆ อย่างที่ฉันไม่เคยพบเห็นนักดนตรีคนไหนเป็น

เมื่อเหลืออีกเพียงไม่ถึงสิบก้าวก่อนที่ฉันจะถึงตัวพวกเขา ผู้ชายที่หมุนลูกบาสฯ ก็หันมามองฉันทันที แต่ฉันไม่สนใจเขา ไม่ใช่ว่าเขาไม่เท่นะ เขาเท่มาก เขาให้ความรู้สึกเหมือนพวกพระเอกในละครบู๊บ้างเลือด

เลยละ

“นายคือปาร์คจุนซาใช่ไหม ?” ฉันทุดขึ้นเมื่อหยุดอยู่ตรงหน้า
เป้าหมายที่ตามหา

เขาเงยหน้าขึ้นช้า ๆ และฉันบอกไม่ได้จริง ๆ ว่าทำไมหัวใจถึง
เต้นแรงเพียงแค่ว่าสบตากัน ฉันไม่เคยรู้สึกเกือบแบบนี้มาก่อนเลย
แต่ดวงตาเรียว ๆ ของเขามันทำให้ฉันรู้สึกประหม่าจริง ๆ นะ

“เธอมีธุระอะไร ?” น้ำเสียงทุ้ม โทนเสียงในระดับต่ำนิด ๆ เย้ย
ตอบ

อืมมม ขนาดพูด เสียงยังชวนเคลิ้มชะขนาดนี้ ถ้าให้ผู้ชายคนนี้
ร้องเพลงล่ะก็...ผู้หญิงได้กลายเป็นทาสเขาแน่

ฉันส่งยิ้มหวานให้เขาและบอกความต้องการของตัวเอง

“ฉันต้องการให้นายมาเล่นกีตาร์ให้ฉัน”

“ขอปฏิเสธ” ปาร์คจุนซาสวนกลับทันทีที่ฉันพูดจบ

ฉันอ้าปากค้างแทบพูดอะไรไม่ออก...หมอนี่คิดตามที่ฉันพูดบ้าง
หรือเปล่า

“ฉันอยากให้นายมาเล่นกีตาร์ให้ฉัน” ฉันทุดอีก

“ฉันไม่ชอบพูดอะไรซ้ำซาก” คำตอบของเขาก็ทำให้ฉันอึ้งค้างไป

อีกรอบ

อดทนเข้าไปชินชานา เป้าหมายของเธอคือการสร้างผลงานที่ทำให้
ให้คนเกาหลีตะลึง อดทนเข้าไป อดทนไว้

“การที่นายจะปฏิเสธ นายควรรู้ก่อนว่าฉันเป็นใคร...”

“ฉันไม่สนว่าเธอจะเป็นใคร แต่ฉันจะยังคงตอบแบบเดิม ฉันขอ
ปฏิเสธ”

โหดตายสิ ! คนบ้าอะไรจะเยือกเย็นไร้มารยาทขนาดนี้ !!

ฉันสุดหยาใจเข้าเฮือกใหญ่เพื่อเรียกกำลังใจให้ตัวเอง ก่อนจะพูด
ต่ออย่างพยายามใจเย็น

“...ฉันชินชานา ศิลปินหญิงอันดับหนึ่งของเกาหลีในเวลาีนี้ และ

ฉันต้องการให้มานายเล่นกีตาร์ให้ฉัน ในซิงเกิ้ลใหม่ของฉัน”

และตอนนี้สายตาที่นายปาร์คจุนซามองส่งมาที่ฉัน มันเหมือน เขากำลังมองเด็กปัญญาอ่อนที่ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง

“ถ้าหมดเรื่องที่จะพูดแล้วก็กลับไปซะ”

“นายไม่คิดจะใช้เวลาคิดหน่อยหรือไง ?” ฉันยังไม่ยอมแพ้หรือถอน

หน้า นายจุนซาไม่ตอบ และเขาทำให้ฉันแทบร้องกรี๊ด เพราะเขาก็หันหน้า เล่นกีตาร์ของเขาต่อโดยไม่คิดจะสนใจฉันเลยสักนิด !

“นี่ !” ฉันเรียก พยายามทำเสียงให้เป็นปกติแทนที่จะเป็นเสียง กรี๊ด แต่ปาร์คจุนซาก็ยังคงเล่นกีตาร์ต่อไป

หน้อยยยย อีตาบ้า อีตาคนเย็นชา !!!

“บอกเหตุผลมาห้าข้อสิ...” ฉันพูดอีก คราวนี้เขาขมแงยหน้า มองฉัน คิ้วเขาเลิกขึ้นนิด ๆ แสดงอาการไม่พอใจและรำคาญ “...บอก เหตุผลที่นายปฏิเสธฉันมาห้าข้อ ฉันอยากรู้ว่าเพราะอะไรนายถึงปฏิเสธ ฉันโดยไม่เสียเวลาคิดแม้แต่นาทีเดียวแบบนี้”

“ข้อแรก...”

“เดียว !” ฉันร้องชัดขึ้นอย่างตกใจ

ผู้ชายคนนี้น่าไปแล้วหรือไงนะ เหตุผลตั้งห้าข้อ เขาไม่คิดจะหยุด คิดสักนิดหรือไง !!

“ถ้าไม่เต็มใจที่จะฟัง ที่หลังก็อย่าถาม” เสียงเย็นชาดังขึ้น และ มันก็ทำให้ฉันต้องกัดฟันเลยทีเดียว

“ฉันแค่จะบอกว่านายต้องพูดทั้งห้าข้อนั้นภายในหนึ่งนาที !” ถ้า นายทำได้ ฉันจะให้นายเป็นพระเจ้า !!

“ข้อแรกฉันไม่สนใจข้อเสนอของเธอ”

ข้อเสนอของฉันไม่ดีตรงไหน ถ้าเป็นคนอื่นคงจะรีบกระโจนคว้า แทบไม่ทันเสียวนะ !!

“ข้อสองฉันไม่ชอบเล่นกีตาร์เพื่อคนอื่นที่ฉันไม่รู้จัก”

แล้วนายจะเล่นกีตาร์ให้ผีฟังหรือไง !!

“ข้อสามฉันไม่ชอบอยู่ในที่คนเยอะ ๆ”

แล้วที่นายไปเล่นในผับนั่นล่ะ คนน้อยมากงั้นสิ !!

“ข้อสี่ฉันไม่ชอบถูกใครบังคับ”

โอเค อันนี้นายคล้ายฉัน แต่ต่างตรงที่ฉันชอบที่จะบังคับคนอื่น !!

“...และข้อห้าฉันไม่ชอบเธอ !”

อะ...โอ้เหตุผลข้อที่ห้านี้มันอะไรกันยะ !!!

“ฉันบอกเหตุผลของฉันไปแล้ว ห้าข้อภายในหนึ่งนาที ทีนี้ถึงเวลาที่เธอจะไปซะ”

ฉันอึ้งไปอีกรอบพูดอะไรไม่ออก เพราะทั้งหมดนั้นปาร์คจุนซา พูดออกมาภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีจริง ๆ ตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยเจอใครไร้มารยาทขนาดนี้มาก่อนเลย !!

“ดูเหมือนตรงนี้มีเรื่องอะไรน่าสนุกอยู่สินะ” ประโยคกวนประสาทนั้นทำให้ฉันต้องหันไปมองคนพูดทันที

ผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินยิ้มว่าเข้ามาใกล้พวกเรา ฉันต้องยอมรับว่าผู้ชายคนนี้หล่อมาก ๆ คิ้วเข้ม ตาคม ผิวขาวเนียนกว่าผู้หญิงบางคน และที่สำคัญผู้ชายคนนี้มีรอยยิ้มที่สามารถกระชากหัวใจผู้หญิงทุกคนที่เห็น แต่ไม่ใช่ผู้หญิงที่ชื่อชินฮานาแน่นอน ก็ฉันเห็นยิ้มเพื่อการค้าแบบนี้มาจนชินตาแล้วนี่

“เหตุผลอะไรที่ทำให้หน้าร่องสาวชื่อดังอย่างชินฮานามาปรากฏตัวต่อหน้าพวกเราได้นะ ?” เขาถามอีก สายตาเป็นประกายอย่างน่ามหัศจรรย์

“ไม่เกี่ยวอะไรกับนาย” ฉันตอบกลับ และทำให้คิ้วเข้มของเขาเลิกขึ้นนิด ๆ

แต่ใครจะสนใจล่ะ คนที่ฉันสนใจคือปาร์คจุนซาต่างหาก

“ฉันรับไม่ได้กับเหตุผลของนาย”

“นั่นมันเรื่องของเธอไม่เกี่ยวกับฉัน ฉันบอกเหตุผลของฉันไปแล้ว ไม่ว่าเธอจะชอบหรือไม่ก็ตาม” ปาร์คจุนซายังตอบกลับด้วยความเยือก-

ให้ตายสิ ! พระเจ้าสร้างผู้ชายคนนี้ด้วยอะไร น้ำแข็งขั้วโลกหรือไง !!

“แต่ฉันต้องการนาย !” ฉันประกาศก้อง และคราวนี้สามหนุ่มเล็กคิ้วขึ้นพร้อมกัน

“คะ... คือฉันหมายถึงฉันต้องการให้นายเล่นกีตาร์ให้ฉัน !”

“ช่างเป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเองจริง ๆ เลยนะ” ผู้ชายผู้มีรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์พูดอีก ดวงตาเขาเป็นประกายด้วยความสนุกสนาน ซึ่งมันมีแต่จะทำให้ฉันยิ่งหงุดหงิดมากยิ่งขึ้น

“ถ้านายไม่ว่าอะไร ฉันอยากให้นายปิดปากของนายให้สนิท เพราะคนที่ฉันจะคุยด้วยคือปาร์คจุนซาไม่ใช่ นาย !”

“ฉันชื่อฮันมีโซ” คนหน้าด้านยังคงหน้าด้านต่อไป

แล้วนายจะมาแนะนำตัวกับฉันทำไม ฉันไม่ได้อยากรู้จักนายเลยสักนิด !!

“ฉันบอกว่าฉันชื่อฮันมีโซ” เขาย้ำอีกเมื่อเห็นฉันเอาแต่จ้องมองเขาด้วยสายตาไม่พอใจ

แต่ใบหน้าเขาไม่ได้มีความโกรธเลยสักนิด มันเต็มไปด้วยความสนุกสนานขบขัน เหมือนเขากำลังเห็นฉันเป็นตัวตลก

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ !”

“เพราะพ่อของฉันเป็นเจ้าของ JM เอ็นเตอร์เทนเมนต์ และตอนนี้พี่ชายของฉันก็กำลังนั่งเก้าอี้ตำแหน่งผู้บริหาร JM เอ็นเตอร์เทนเมนต์”

“พ่อนายเป็นเจ้าของ JM แล้วอะ...” คำพูดของฉันหยุดลงแค่นั้น ดวงตาฉันค่อย ๆ เบิกกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะที่คนที่บอกว่าพ่อเป็นเจ้าของ JM เอ็นเตอร์เทนเมนต์กำลังยิ้มกว้างขึ้น ๆ อย่างพึงพอใจที่เห็นความตื่นตระหนกบนใบหน้าฉัน

“ฉันขอแนะนำตัวอีกครั้ง ฉันฮันมีโซ” เขาพูดอีก และเชื่อเถอะว่า ถ้าเขาปล่อยหัวเราะก๊ากออกมาได้ เขาคงทำไปแล้ว

ฉันอ้าปากและหุบลงอีกครั้ง เพราะพูดอะไรไม่ออกจริง ๆ

ก็จะให้พูดอะไรละ ฉันเพิ่งแ้วดลั่นใส่ลูกชายผู้บริหารบริษัทต้น-
สังกัดของฉันไปเมื่อกี่นะ !!!

“อย่าทำหน้าตกใจแบบนั้น เพราะมันมีแต่จะทำให้ผู้ชายคนนี้
ชอบใจมากขึ้นเท่านั้น” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น พร้อม ๆ กับการปรกฏ
ตัวของเจ้าของเสียงที่มายืนเคียงข้างฮันมีโซ

“หมอนี่นิสัยเสียแบบนี้แหละ เขามีความสามารถพิเศษในการทำ
ให้คนอื่นหน้าแตกนะ”

ฉันมองคนพูดด้วยสายตาดะลิ่งนิด ๆ เพราะผู้หญิงตรงหน้าฉัน
จัดว่าเป็นผู้หญิงที่สวยงามทีเดียว สวยกว่าดารารายบางคนที่ฉันรู้จักซะอีก
ทั้งรูปร่างหน้าตาเพอร์เฟกต์สุด ๆ และยิ่งเมื่อเธอมายืนเคียงข้างกับฮันมีโซ
แล้ว พวกเขายิ่งเหมือนคูรักรวดราตามหน้านิตยสารเลย

“จางซอนฮวาเธอไม่รู้หรือไง เวลาที่เธอเขินมันน่ารักมากจนฉัน
อดที่จะแกล้งไม่ได้” คุณชายฮัน (เปลี่ยนอย่างฉับไว) พูดพร้อมเซยคาง
ผู้หญิงที่ชื่อจางซอนฮวาให้มองสบตาเขา ซึ่งเรียกสีแดงเข้มบนแก้มขาว ๆ
ของเธอได้ดีนัก

“ฮันมีโซ ฉันต้องเตือนนายอีกทีครั่งว่าอย่าทำให้ฉันขุ่นลุกด้วย
คำพูดเลว ๆ ของนาย” เสียงเย็นชาดังขึ้น และฉันก็ขอตบมือให้คนพูด
เลย เพราะฉันเห็นด้วยอย่างยิ่ง !!

จางซอนฮวาอาจจะเขินและดีใจ แต่ฉันไม่คิดแบบนั้นหรอกนะ
เพราะคำพูดของคุณชายฮันมันทำให้ฉันขุ่นลุกชูไปทั้งตัวเพราะความเลว
และความหน้าด้านของเขา

“และฉันก็ไม่เคยเข้าใจว่าทำไมนายถึงพูดซึ่ง ๆ ออกมาได้ทั้ง ๆ
ที่เพลงนายออกจะเพราะและกินใจขนาดนั้น” คุณชายฮันได้ตอบทันที

“ใช่ เพลงของนายเพราะมาก และมันก็ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็น
คนที่นายกำลังบอกรัก” ฉันเปลือพุดออกไปอย่างลึมตัว และพอรู้สึกถึง
สายตาสีคู๋ที่จ้องมองมา ฉันก็แทบอยากจะเอาหน้ามุดดินตรงนี้ซะให้ได้
“เอ่อ...ฉันหมายความว่า เพลงของนายมันทำให้ฉันรู้สึกตามจริง ๆ ก็

“ไม่ว่าเธอจะพูดยังไง ฉันก็จะขอปฏิเสธอยู่ดี” ปาร์คจุนซาพูดหลังจากเงยบอยู่นาน และพอฉันจะสวนกลับ เขาก็พูดขึ้นอีก “ต่อให้เธอคुकเข้าให้ฉันตรงนี้ ฉันก็จะยังคงปฏิเสธ”

คำพูดของเขามันทำให้ฉันอ้าปากค้าง (เป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้) และความโกรธก็พุ่งขึ้นมาแบบเกินพิกัด

“ใครบอกว่าฉันจะคुकเข้าให้นาย !” ฉันแหวดลั่นอย่างโมโห

ผู้ชายคนนี่คิดได้ยังไงว่าฉันจะคुकเข้าเพื่อให้เขามาเล่นกีตาร์ให้ฉัน คนอย่างซินฮานาไม่มีทางทำแบบนั้นแน่ ๆ

“แสดงว่าเธอจะถอย ?” คุณชายฮันตามกลับ ซึ่งฉันได้แต่ตัวเดียวสลายตาไปมองเขาอย่างโกรธจัด

นี่ถ้าไม่คิดว่านายเป็นคุณชายฮันละก็นะ ฉันจะบิบบคนนายแน่

“ไม่มีวัน คนอย่างฉันไม่มีวันถอย อะไรที่ฉันต้องการฉันต้องได้!!”

“ไม่มีอะไรที่เธอจะทำได้ตั้งใจเสมอไปหรอก” ปาร์คจุนซาได้กลับทันที

ฉันหันไปจ้องมองเขาอย่างทำทนาย ไม่หลบสายตา...สายตาของเขาที่เย็นชาแทบไม่มีความรู้สึก

“เมื่อฉันตั้งใจแล้วว่าจะได้ตัวนายมาเล่นกีตาร์ให้ฉัน ฉันก็ต้องได้ นายรู้เอาไว้ได้เลยว่าซินฮานาคคนนี้จะทำทุกวิถีทางให้นายยอมตกลง ฉันไม่เคยยอมแพ้ แต่ฉันจะไม่ยอมคुकเข้าให้นายเด็ดขาด”

ฉันไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเปล่า ภายใต้อายตาเย็นชานั้น ฉันเห็นความทำทนายอยู่ในนั้นด้วย และฉันก็ชอบการทำทนายอย่างที่สุด !

“เตรียมรับมือได้เลย ปาร์คจุนซา !!”

ตอนที่ 2 :

ไม่มีคำว่าชอบโง่บทรบฏภูมิดิวงอจิงอ่าหา !

ถึงจะเจ็บใจ และอยากบีบคอคน แต่ฉันก็ต้องพยายามปั้นหน้า ยิ้มแย้ม และพูดคุยด้วยเสียงที่พยายามทำให้เป็นปกติที่สุด เพราะตอนนี้ฉันกำลังอยู่ในห้องออนแอร์รายการสดของคลื่นวิทยุซึ่งมีจำนวนคนฟังมากที่สุดในประเทศ

หลังจากประกาศทำหายกับปาร์คจุนซาเรียบร้อย ฉันก็รีบมาที่สถานีวิทยุทันที ฉันเกือบจะมาไม่ทันการเปิดรายการ และเมื่อมาถึงฉันก็พบคุณโอยืนหน้าหงิกอยู่ที่หน้าตึก จากสายตาของคุณโอ ฉันบอกได้เลยว่า จบรายการสดนี้เมื่อไหร่ ฉันได้โดนเทศนายาวแน่ ๆ

และก็เป็นอย่างที่ฉันคิด หลังจากกล่าวลาทุกคนและแจกลายเซ็น แก่แฟนคลับที่มาคอยพบที่หน้าตึกแล้ว คุณโอก็รีบดึงฉันเข้าไปในรถตู้ทันที

“เธอกำลังทำอะไร !”

“ก็ทำให้งานเพลงของฉันแปลกใหม่ขึ้น ฉันบอกคุณโอไปแล้วนี่คะ”

“แต่ฉันบอกเธอแล้วว่าเป็นเขาไม่ได้ ! และสิ่งที่ทำวันนี้เธอคิดถึงผลกระทบบ้างมั๊ย หากมีคนเอาเรื่องไปบอกนักร้องจะเกิดอะไรขึ้น เธอ

เองก็น่าจะรู้ว่าชาวฆ่าเธอได้ เธอเป็นดารา เป็นศิลปิน จะทำอะไรก็ควร
จะระวังตัวสิ” คุณโอพูดด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่าไม่ชอบใจนัก

“มันไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรนี่คะ ก็แค่ไปคุยกับเขาเท่านั้น”

“เธอแค่คุยแล้วชาวจะลงแค้นนั้นนั่นแหละ ฮานาเธอไม่เคยดื้อแบบนี้
มาก่อนเลยนะ”

คำพูดของคุณโอทำเอาฉันรู้สึกผิด นี่เป็นครั้งแรกเลยละมั้งที่ฉัน
กับคุณโอเถียงกันแบบนี้

“เธอหานักกีตาร์คนอื่นได้มัย ทำไมต้องเป็นเขา...ถ้าเธออยากได้
คนเล่นกีตาร์ ฉันจะให้ทางบริษัทหาคนในสังกัดว่าใครพอจะมีความ-
สามารถด้านนี้บ้าง”

หากเป็นก่อนหน้านี้สักสองสามชั่วโมง บางทีฉันอาจจะฟังคำ
ขอร้องของคุณโอ แต่ตอนนี้มันสายไปแล้ว ไม่ว่าจะยังไงฉันก็ต้องได้ปาร์ค-
จุนซามาเล่นกีตาร์ให้ฉัน !!

“ฉันไม่ต้องการใครนอกจากปาร์คจุนซา”

“ชินฮานา !”

“ต้องเป็นเขาเท่านั้น” ฉันย้ำอีกครั้ง เน้นเสียงจริงจังชัดเจน

คุณโอทำหน้าคิดหนัก และหลังจากเงยไปสักพักคุณโอก็ถอน-
หายใจยาว ก่อนจะพูดขึ้น “เขาตกลงหรือเปล่า ?”

“ไม่ค่ะ” ฉันตอบ และเมื่อคุณโอทำท่าจะพูด ฉันจึงต้องรีบตัดบท
ขึ้นก่อน “แต่ฉันจะทำให้เขายอมตกลงให้ได้”

คุณโอมองหน้าฉัน แล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “หนึ่งเดือน
เท่านั้นฮานา ฉันจะให้เวลาเธอหนึ่งเดือนในการทำให้เขายอมตกลง ถ้า
ภายในหนึ่งเดือนเธอไม่สามารถทำให้เขาตกลงได้ เธอจะต้องล้มเลิก
ความคิดนั้นทั้งหมด รวมทั้งงานโปรเจกต์นี้ของเธอด้วย” คุณโอพูดด้วย
น้ำเสียงจริงจัง น้ำเสียงที่บอกว่าเขาจะทำจริง ๆ อย่างที่พูด

สิ่งที่คุณโอพูดทำให้ฉันต้องเครียด ยกเลิกโปรเจกต์เลยงั้นแหละ
ทั้ง ๆ ที่คิดว่ามันน่าจะเป็นงานที่แปลกใหม่ เป็นงานที่ฉีกแนวแล้ว จะ
ให้ยกเลิกงั้นแหละ

ในขณะที่ฉันกำลังคิดหนักกับผลได้ผลเสียกับการรับปากคุณโอภาปโบหน้าเย็นชา คำพูดปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยของปาร์คจุนซาปรากฏขึ้นในหัว และมันก็ทำให้ฉันได้คำตอบในทันที

“ตกลงค่ะ ฉันรับข้อเสนอ !”

หลังจากยอมตกลงรับข้อเสนอเรื่องการจำกัดเวลาของคุณโอคุณโอ ก็จัดการเคลียร์ตารางงานให้ฉันหนึ่งเดือน ถึงแม้จะไม่ถึงกับว่างตลอดทั้งเดือน แต่อย่างน้อย ฉันก็จะมีเวลามากกว่าสามวันในหนึ่งสัปดาห์ที่จะไปทำตามความต้องการของฉัน

ในเมื่อมีเวลาไม่มาก ฉันก็ต้องรีบลงมือให้เร็วที่สุด ฉันจึงรีบจัดการโทรศัพท์หาเพื่อนซี้ของฉันทันที และตอนนี้ฉันก็กำลังรอแหวอนอยู่ที่ร้านประจำที่พวกเรามักนัดพบกันเสมอ

“เล่ามาเดี๋ยวนี้อยู่ขณะนี้เมื่อเข้ามาเรื่องอะไรกัน ?” แหวอนร้องถามทั้ง ๆ ที่เธอยังไม่ได้หย่อนก้นลงนั่งด้วยซ้ำ “บอกมาว่าเมื่อเช้าเธอไปตามหาตัวปาร์คจุนซาทำไม ?”

“ก่อนจะเล่า ฉันอยากถามเธอหน่อย เธอรู้จักปาร์คจุนซามากแค่ไหน ?”

“รู้เท่าที่ผู้หญิงคนอื่นรู้นั่นแหละ...ปาร์คจุนซาทายาทเจ้าของสถานีโทรทัศน์ หนึ่งในหกหนุ่มฮอตที่น่าจับตาที่สุด เขาเป็นคนค่อนข้างเย็นชาไม่ค่อยสนใจอะไรเท่าไรหรอก เขาอาจจะดูไม่โดดเด่นเท่าอีกห้าคนที่เหลือ แต่เวลาที่เขาจับกีตาร์หรือร้องเพลง เขามีเสน่ห์เกินห้ามใจเชียวนะ และปาร์คจุนซาขี้มน่าจับตามองที่สุดเมื่อเขาเป็นหนึ่งในสามที่หัวใจยังว่าง” แหวอนพูดเร็วเร็วจนฉันแทบฟังไม่ทัน

สิ่งที่แหวอนบอกไม่ผิดจากที่ฉันพบเจอกับตัวเลยสักนิด แต่ถ้าจะเสริมอีกนิดละก็ ปาร์คจุนซาคือผู้ชายเย็นชา ไร้อารมณ์ และไร้มารยาทเป็นที่สุด !!

“แล้วเธอจะบอกฉันได้หรือยังว่าทำไมเธอถึงถามถึงหนุ่มฮอตคนนี้ ?” แหวอนถามพร้อมสายตาที่เป็นประกายอย่างอยากรู้อยากเห็น

“ฉันต้องการให้เขามาเล่นกีตาร์ให้ฉัน” ฉันบอกตามตรงและมันก็ทำให้เขวอนถึงกับเบิกตากว้าง รวากับมันเป็นเรื่องมหัศจรรย์

“ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก” เขวอนพูดขึ้นหลังจากหายใจ

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้?”

“เขาไม่เล่นกีตาร์ต่อหน้าคนอื่น”

“แต่ฉันเห็นเขาเล่นกีตาร์ในผ้า” ฉันแย้งอีก

“อ้อ...แน่ละ เธอต้องรู้จักเขาเพราะคลิป์วิดีโอโน้นแน่ ๆ ที่เขาเล่นในวันนั้นนะ เขาเล่นเพื่ออยู่ไฮยอน”

“คนรักของเขาเหรอ?”

“ไม่ใช่... เอ้อ ให้ตายสิซินฮานา เธอควรจะหาเวลาอยู่ที่มหา'ลัยมากกว่านี้หน่อยนะ ก่อนอื่นฉันต้องบอกเธอก่อนเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อน ๆ ของปาร์คจุนซา พวกเขามีกันทั้งหมดหกคน และสามในหกมีคนรักแล้ว ซึ่งเป็นที่น่าเสียดายมาก ๆ คนแรกคือลีชิน เขาเป็นทายาทเจ้าของห้างสรรพสินค้าชื่อดัง หนุ่มหล่ออัจฉริยะไอคิวสูง คนที่สองยูนมยองมุน ลูกชายบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ใหญ่ที่สุดในกรุงโซล คนที่สามฮันมีโซ คนนี้เธอคงรู้จักดี เพราะเขาเป็นทายาทอันดับสองของ JM เอ็นเตอร์เทนเมนต์ บริษัทมีเดียยักษ์ใหญ่ คนที่สี่คือชเวแทซอง ลูกชายเจ้าของธุรกิจส่งออกที่ติดอันดับต้น ๆ ของเกาหลี คนที่ห้า มุนวอลกิ ทายาทเจ้าของโรงแรมที่ใหญ่ติดหนึ่งในห้าของโซล และคนที่เธอถามถึง ปาร์คจุนซา ทายาทเจ้าของสถานีโทรทัศน์ชื่อดัง”

โอ้ พวกเขาจับกลุ่มกันได้สุดยอดจริง ๆ แค่ว่าแทซองทายาทคนสำคัญของตระกูลก็ทำให้ผู้หญิงอยากจะวิ่งไปเกาะแข่งเกาะขาแล้ว แต่ดูจากสามในหกที่ฉันเจอ ฉันก็เดาได้เลยว่าพวกเขาหน้าตาดีทุกคน ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเลยที่พวกเขาเป็นที่ฮือฮาของผู้หญิงทั่วทั้งมหาวิทยาลัยแบบนี้

แต่คนอื่นจะเป็นใครฉันไม่สน เพราะฉันสนแค่คนเดียวเท่านั้น

“แล้วยังไงล่ะ อีกห้าคนจะเป็นใครก็ช่าง ฉันต้องการข้อมูลของปาร์คจุนซาคนเดียว”

แซวอนทำหน้าที่ “ฉันรู้ว่าเธอเจอคนหล่อมาเยอะ แต่เชื่อเถอะว่า ถ้าเธอเจอพวกเขาทั้งหมดคนละก็ เธอต้องไม่พูดแบบนั้นแน่”

“ฉันยอมรับว่าพวกเขาหน้าตาดี แต่ฉันไม่เห็นว่ามันจะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ตรงไหน”

“ฉันกำลังจะบอกอยู่ี่ไง...ฉันไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่พวกเขาทั้งหมดคนปกป้องผู้หญิงคนเดียวกันนั่นก็คือผู้หญิงที่ชื่อฮุยอนซึ่งเป็นคนรักของลีซึน ฉันเคยถามพวกที่จบมาจากโรงเรียนเดียวกับพวกเขา พวกเขาก็บอกแค่ว่า ถ้าไม่อยากถูกพวกเขาเกลียดก็อย่าแตะต้องผู้หญิงคนนี้ได้เด็ดขาด และที่ปาร์คจุนซาเล่นกีตาร์ในฉบับวันนั้น ก็เพราะว่าเขาร้องเพื่อผู้หญิงคนนี้ พวกเขาไปฉลองที่สอบเข้ามาหา'ลัยได้ยกกลุ่ม ฉันยังเสียดายไม่หายที่วันนั้นไม่สบายจนลุกไม่ขึ้น ไม่อย่างนั้นล่ะก็ ฉันต้องเข้าไปเป็นหนึ่งในคนที่อยู่ในฉบับนั้นแน่ ๆ แค่นี้ได้หายใจในทีเดียวกับพวกเขาก็ยังดี”

ฉันไม่สนท่าทางเพ้อฝันของแซวอน แต่ฉันสนใจสิ่งที่แซวอนบอกมากกว่า ถ้าผู้หญิงที่ชื่อฮุยอนสำคัญกับเขามากขนาดนั้น นั่น...บางทีผู้หญิงคนนี้อาจจะช่วยฉันได้

“เธอกำลังวางแผนบางอย่างใช่ไหมฮานา ?” แซวอนถามอย่างรู้ทัน

“ใช่ ฉันมีเวลาแค่หนึ่งเดือนในการทำให้ผู้ชายคนนั้นยอมตกลงเล่นกีตาร์ให้ฉัน ถ้าภายในหนึ่งเดือนฉันทำไม่ได้ ฉันต้องยกเลิกงานโปรเจกต์นี้ทันที” ฉันยอมรับตามตรง

“อย่าหาว่าฉันไม่ให้อำนาจใจเลยนะ แต่ฉันว่าเธอเลิกล้มความพยายามแล้วเอาเวลาไปหาคนอื่นไม่ดีกว่าเธอ” จากน้ำเสียงและสีหน้าของแซวอน ฉันบอกได้เลยว่าเธอจริงจังมาก ๆ ในสิ่งที่เธอพูดออกมา

“เธอก็รู้จักฉันดีนะแซวอน ฉันไม่เคยถอยในสิ่งที่ฉันต้องการจะทำได้”

“ฉันรู้ความพยายามของเธอทำให้เธอประสบความสำเร็จทุกอย่าง และอย่างดีเยี่ยมด้วย แต่สำหรับผู้ชายคนนี้ไม่มีทางเลยที่เขาจะยอมตกลง”

“แต่ฉันจะทำให้เขายอมตกลงให้ได้ไม่ว่ายังไงคนที่จะมาเล่นกีตาร์
ในเพลงใหม่ของฉันต้องเป็นเขาเท่านั้น !”

แหวอนทำสีหน้าลำบากใจ ฉันรู้ว่าแหวอนเป็นห่วงฉัน แต่ไม่ว่า
ยังไงฉันก็ต้องทำให้สำเร็จให้ได้

“เฮ้อ ในเมื่อเธอตัดสินใจแล้วฉันก็คงห้ามอะไรไม่ได้ ยิ่งงก
พยายามเข้าละกัน ถ้ามีอะไรให้ฉันช่วยก็บอกได้นะ”

“ขอบใจเธอมากนะแหวอน”

ฉันรู้สึกขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่ประทานเพื่อนแสนดีคนนี้มาให้
ฉัน ฉันคิดแบบนั้นจริง ๆ ก่อนที่แหวอนจะทำให้ฉันแทบถอนคำพูดไม่ทัน

“ชอบเพลงของเขาได้ แต่อย่าไปเปลืองใจชอบเจ้าของเพลงเข้าชะ
ละ”

“ไม่มีทางหรอกยะ ! ที่ฉันสนนะแค่เพลงของเขาเท่านั้นแหละ !!!”

“ก็ให้มันจริงอย่างที่พูดเถอะ !” แหวอนว่ากลับ และดูเหมือนเธอ
จะสนุกสนานมากที่ได้แหย่ฉัน ถึงแม้จะรู้ว่ามันเป็นแค่การแหย่เล่น แต่
สิ่งที่แหวอนพูดมันก็ทำเอาฉันฉุนจริง ๆ นะ

...ผู้ชายบ้า ๆ ที่เย็นยิ่งกว่าน้ำแข็ง นิ่งยิ่งกว่าก้อนหินแบบนั้น ผู้หญิง
สติดีที่ไหนจะไปหลงรักคนเย็นชาไร้อารมณ์แบบนั้นได้ ใครที่ไหนอยาก
จะเป็นผู้โชคร้ายคนนั้นล่ะ

เมื่อได้ข้อมูลเกี่ยวกับปาร์คจุนซาพอสมควรแล้ว ฉันก็ต้องรีบลงมือ
ทำตามแผนที่ จากที่แหวอนเล่าให้ฟัง พวกเขาทุกคนให้ความสำคัญ
กับผู้หญิงที่ชื่อฮโยอนมาก และไม่ว่าเธอจะพูดอะไร พวกเขาจะรับฟัง
เสมอ ซึ่งนั่นแหละคือสิ่งที่ฉันจะใช้มัน

ตอนนั้นฉันกำลังดักรอยฮโยอนอยู่ที่หน้าตึกคณะบริหารธุรกิจ...
ฉันก้มลงมองรูปในมืออีกครั้ง เพื่อความแน่ใจ เรื่องรูปในมือฉัน แน่นอน
ว่าฉันจะขอบใจใครไม่ได้เลยนอกจากแหวอน เพราะเธอเป็นคนอัดมา
ให้ฉัน พร้อมทั้งรูปคนอื่น ๆ ในกลุ่มด้วย และมันก็ทำให้ฉันเข้าใจว่าทำไม
กลุ่มของพวกเขาจึงเป็นกลุ่มที่โดดเด่นและน่าดึงดูดสายตาามากที่สุดใน
มหาวิทยาลัย ก็ผู้ชายทั้งหกคนไม่เพียงแต่หน้าตาดีเท่านั้น แต่ละคน

เป็นถึงทายาทคนสำคัญของตระกูล ทั้งหม่อมมีความสามารถโดดเด่นกันคนละอย่าง เรียกว่าไม่มีใครข่มใครได้เลย หนุ่มหล่อ พอรวย มากล้นความสามารถ ผู้หญิงที่ไหนบ้างไม่อยากได้เป็นคนรัก

ขณะที่ฉันกำลังคิดอยู่นั่นเอง เสียงร้องลั่นของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้น ทำให้ฉันต้องหันไปมองทางหน้าตึกคณะบริหารธุรกิจ

ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังพยายามเก็บกระดาษที่ปลิวไปกับสายลม แต่กระดาษเจ้ากรรมมันมีมากเกินไปมันจึงเป็นเรื่องยากมากที่จะเก็บทั้งหมดให้ทัน และกระดาษส่วนหนึ่งก็ปลิวมาตกตรงหน้าฉัน

เพราะเห็นว่าถ้าฉันไม่ช่วยผู้หญิงชุ่มช่ามคนนี้ เธอคงไม่มีวันเก็บกระดาษของเธอได้ครบแน่ ๆ ฉันจึงต้องเข้าไปช่วยเก็บ

“ขอบคุณค่ะ” เธอร้องบอกขณะที่รับกระดาษไปจากมือฉัน

“ไม่เป็น...” คำพูดของฉันหยุดอยู่แค่นั้นเมื่อเห็นใบหน้าของผู้หญิงชุ่มช่ามที่ทำกระดาษปลิวว่อน

ฉันได้แต่มองผู้หญิงตรงหน้าอย่างอึ้ง ๆ เพราะเธอคือยูโซยอนนั่นเอง ในรูปผู้หญิงคนนี้ได้ดูจิตสนิทเมื่อเทียบกับผู้หญิงอีกสองคนที่เหลือ แต่พอมาเห็นกับตา ฉันบอกได้เลยว่าผู้หญิงตรงหน้าฉันน่ารักมาก เธอเหมือนตุ๊กตาเลย ตากลมโตสีน้ำตาลอ่อน ผมยาวตรงสวย ผิวขาวราวกับหิมะ ส่วนสูงที่ไม่มากนัก...คงประมาณไม่เกินร้อยหกสิบเซนติเมตรบวกกับใบหน้าที่เหมือนเด็กอายุสิบห้า ทำให้เชื่อได้ยากมาก ๆ ว่าผู้หญิงตรงหน้าฉันเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

โศคคืออะไรอย่างนี้เนี่ย !! (ถามคนแต่งสิ)

“หน้าฉันมีอะไรติดเหรอ ?” เธอถาม ทำท่าเอียงคอคนิด ๆ อย่างน่ารัก

“เปล่า ฉันแค่คิดว่าเธอน่ารักดี” ฉันบอกตามตรง

ยูโซยอนยิ้มกว้างให้ฉัน “ไม่หรอก ฉันนะไม่น่ารักสักนิด เธอสิน่ารักกว่าฉันตั้งเยอะ”

อันนั้นมันแน่อยู่แล้วแหละ

“ขอบใจมากที่ช่วยฉันเก็บซีทเรียน ถ้าไม่ได้เธอ ฉันคงทำหายสักแผ่นสองแผ่นแน่ ๆ” เธอพูดขณะที่ก้มหน้าก้มตانبีบซีทในอ้อมแขน ทั้ง ๆ

ที่ในมือก็มีกระเป่าใบใหญ่ที่ทำทางหนักน้ำหนัก

“กระเป่านี้ดูไม่เหมาะกับเธอนะ” ฉันทบออีก เพราะกระเป่าที่เธอถือมันยาวเกือบจะลากพื้นเลยทีเดียว

“อืม ชินก็บอกแบบนั้น ปกติเขาจะเอามันไปถือให้ตลอดแหละ แต่วันนี้เขาต้องไปพบอาจารย์ฉันทเลยต้องถือเอง”

ถึงอายุเธอจะอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย แต่นิสัยเธอออกจะคล้ายเด็กประถมซะมากกว่า

“ฉันทต้องไปโรงยิมด้านหลังมหา'ลัย เธอพอจะรู้มั๊ยว่าฉันทต้องไปทางไหน ?” ฉันทเริ่มอ่อยเหยื่อทันที

“รู้สิ ! ฉันทกำลังจะไปทางนั้นพอดี เราไปพร้อมกันก็ได้” เธอบอกและส่งยิ้มให้ฉันทอีก

ท่าทางยิ้มง่ายของยูโฮยอนทำให้ฉันทรู้สึกผิดนิด ๆ ที่หลอกใช้เธอ แต่ฉันทก็ไม่ได้หลอกเธอมากมายนี่นา ก็แค่...นิดหน่อยเอง

“ฉันทช่วยถือของให้” ฉันทอาสารีบคว้ากระเป่าใบใหญ่ของยูโฮยอนมาถือ และฉันทก็อยากส่งคืนแทบจะทันที เพราะกระเป่าใบนี้มีน้ำหนักมาก ๆ จนทำให้ฉันทตัวเอียงไปข้างหนึ่งเลยทีเดียว

ให้ตายเหอะ ยัยนี้แบกบ้านมาเรียนหรือไงนะ !!

“กระเป่ามันหนัก ฉันทถือเองดีกว่า” ยูโฮยอนร้องบอก ฉันทส่งยิ้มให้เธอก่อนจะพูด “ไม่เป็นไร ไม่หนักเท่าไร”

ถ้าชินให้ยัยนี้ถือล่ะก็ บางทีเธออาจจะเหยียบกระเป่าตัวเองหน้าคะมำก็ได้

แม้จะเพิ่งรู้จัก แต่ฉันทบอกได้เลยว่ายูโฮยอนเป็นคนที่จริงใจมาก ๆ ออกจะซื่อเลยล่ะ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนน่ารักคนหนึ่งจริง ๆ

เราสองคนใช้เวลาไม่นานนักก็มาถึงสวนหย่อมเล็ก ๆ ใกล้โรงยิมที่โต๊ะมีผู้ชายอยู่ห้าคนและผู้หญิงสองคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว สีคนในกลุ่มนี้ฉันทเคยเจอมาก่อนแล้วนั่นก็คือปาร์คจุนซา คุณชายฮันที่ข้างกายเขายังคงเป็นสาวสุดสวยคนเดิม และอีกคนฉันทว่าเขาน่าจะเป็นชเวแทซอง ชายหนุ่มผู้บ้าก๊ากตามทีแหวอนบอก

“โทษทีที่มาสาย” ยูโฮยอนร้องขึ้นและทำให้สายตาทุกคู่หันมา

มองเราสองคน

สามคนที่ยังไม่เคยเจอฉันมองฉันอย่างไม่สนใจ ในขณะที่อีกสี่คนที่เหลือจ้องฉันตาแทบถลน โดยเฉพาะปาร์คจุนซา คิวหนา ๆ ของเขา ขมวดเป็นปมอย่างชัดเจน ขณะที่ตาเรียวเล็กหรือลิ่งนิต ๆ ท่าทางบ่งบอกถึงความไม่พอใจสุด ๆ ที่เห็นฉันมากับคนของเขา

“ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักเพื่อนใหม่ของฉัน นี่คือชินฮานา ฮานาใจดี มากเลยที่เข้ามาช่วยฉันเก็บซีท ถ้าไม่ได้ฮานาล่ะก็ ฉันคงแย่แน่ ๆ”

โฮยอนบอกเพื่อน ๆ ของเธอ และเธอก็หยุดมองปาร์คจุนซาที่กำลังจ้องมองฉันอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ “นี่ปาร์คจุนซา ทำไมต้องทำหน้าออยากฆ่าคนแบบนั้นด้วยล่ะ ?”

“ทำไมเธอมากับโฮยอน ?” ปาร์คจุนซาถามขึ้นทันที ขณะที่โฮยอนมองพวกเราสองคนสลับกัน

“นายรู้จักเธอหรือ ?” โฮยอนถามขึ้น

“พวกเราเจอเธอเมื่อวาน เธอมาขอให้จุนซาเล่นกีตาร์ให้เธอ” คนตอบคือคุณชายฮัน ที่ตอนนี้กำลังยิ้มกริ่มอย่างเจ้าเล่ห์และน่าหวั่นได้

“จริงหรือ !!” โฮยอนร้องถามเสียงหลง และหันมามองฉัน

แต่ก่อนที่ฉันจะทันได้ตอบ เสียงทุ้มเย็น ๆ ของปาร์คจุนซาก็ดังขึ้นชะง่อน

“และฉันปฏิเสธไปแล้ว”

“และฉันก็บอกว่าฉันไม่ยอมรับคำปฏิเสธของนาย!” ฉันสวนกลับทันที

“ยอมแพ้สักครั้งไม่ทำให้เธอขายหน้านักหรอก”

“เสียใจ แต่พจนานุกรมของฉันไม่มีคำว่ายอมแพ้”

เราสองคนจ้องตากันนิ่ง ถ้าเป็นการ์ตูนล่ะก็มันต้องมีกระแสไฟฟ้าแล่นในอากาศแน่ ๆ

“นี่ชินฮานา เธอรู้มั๊ยว่าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอเป็นใคร ?” เสียงทุ้มต่ำร้องถามขึ้น

ฉันหันไปมองคุณชายฮันที่ยังคงยืนยิ้มด้วยสายตาเจ้าเล่ห์กริ่มเหมือนมีแผนการบางอย่าง ถ้าไม่คิดว่าพ่อเขาเป็นเจ้าของ JM เอ็น-

เตอร์เทนเมนท์ ถ้าพี่ชายเขาไม่ได้เป็นประธานบริษัท JM เอ็นเตอร์-
เทนเมนท์ล่ะก็...ฉันจะบิบบคอหมอนี้ซะ !!!

“ปาร์คจุนซาคือทายาทเจ้าของสถานีโทรทัศน์ชื่อดังเขียนนะ”
คุณชายฮันพูดต่ออีก

“แล้วยังไงล่ะ... ฉันไม่สนว่าเขาเป็นใคร จะเป็นทายาทหรือเป็น
เจ้าชายประเทศไหนก็ช่าง ที่ฉันสนคือดนตรีของเขาเท่านั้น เพลงของเขา
เสียงร้องของเขาเท่านั้นที่ฉันสน และเมื่อฉันตัดสินใจแล้วว่าคนที่จะมา
เล่นกีตาร์ในเพลงใหม่ของฉันคือเขา ฉันก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อให้มันเป็น
อย่างที่ฉันต้องการ !!!” พูดจบฉันก็ต้องพยายามหายใจให้ลึกที่สุดเพื่อ
ทดแทนออกซิเจนที่สูญเสียไปจากการพูดเร็วแบบไม่มีเบรก

แต่ถึงจะเหนื่อยยังไง สายตาฉันก็ไม่ละไปจากปาร์คจุนซาแม้แต่น้อย
ฉันมองเขาอย่างท้าทายและพยายามแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่ฉันตั้งใจ
จะทำ

ปาร์คจุนซาเองก็มองสบตาฉันอย่างไม่ยอมแพ้เหมือนกัน คิ้วเรียว
ของเขาขมวดชนิด ๆ และฉันสาบานได้เลย แม้มันจะเป็นเวลาเพียงเสี้ยว
วินาทีก็ตาม แต่ดวงตาของปาร์คจุนซาแสดงอารมณ์ท้าทายและชอบใจ
ออกมา ก่อนที่มันจะกลับไปเป็นสายตาเย็นชาแบบเดิม

ฉันถอนสายตาจากปาร์คจุนซาและหันไปมองโฮยอน

“โฮยอน ถ้ายังไงฉันไปก่อนนะ ถ้ามีโอกาสเราคงได้เจอกันอีก”

“อะ...ได้ ๆ” โฮยอนรับคำอย่างงง ๆ และเธอแอบเหลือบมอง
ปาร์คจุนซาไปด้วย

ฉันไม่สนใจหรือว่านายนั้นจะมองยังไง แต่ขณะที่ฉันกำลังจะ
ก้าวออกเดินนั่นเองเสียงเรียกของปาร์คจุนซาก็ดังขึ้น

“เดี๋ยว !”

ฉันรีบหันกลับไปและส่งยิ้มหวานให้เขา “นายเปลี่ยนใจจะเล่น
กีตาร์ให้ฉันแล้วใช่ไหม ?”

ปาร์คจุนซาสุดท้ายใจเข้าลึกเหมือนจะกลั้นหัวเราะในขณะที่คน
อื่น ๆ หัวเราะกันหน้าแดงก่ำไปหมดแล้ว

“...อย่าคิดว่าแผนการใช้โฮยอนเป็นสื่อกลางจะได้ผล”

ตอนที่ 3 :

ปาร์ตี้คนชรา-ผู้ขายยีนชา

“ปาร์ตี้คนชราคนบ้า ผู้ขายยีนชา อีตากับอนน้ำแข็งเดินได้ ไม่สิ...
กัอนน้ำแข็งมันน้อยไป นายมันเป็นกัอนหิน เป็นสัตว์โลกล้านปีที่ไว้
ความรู้ลึกสุด ๆ อ้ากกกก !!” ฉันทะแวกปากได้ไม่ค้อย่างหัวเสีย

ตอนนี้ฉันทักกับแควอนอยู่ในห้องคาราโอเกะแห่งหนึ่ง และฉันทัก
ต้องการระบายอย่างที่สุด !!!!

“อีตากับอนน้ำตาย อีตากับอนน้ำตาย อีตากับอนน้ำตาย อีตากับอนน้ำตาย
ในปาก !!!” ฉันทักยังคงตะโกนต่อไป และพอนึกภาพว่าคนที่กำลังดำมายีน
อยู่ตรงหน้ามันก็ยิ่งทำให้ฉันทักอารมณ์หงุดหงิดมากขึ้นไปอีก เพราะอะไร
นะเหวอ เพราะว่าไม่ต้องเดาเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าผู้ขายคนนั้นมายีน
อยู่ตรงหน้าฉันทัก เขาจะปล่อยให้ฉันทักดำเขาจนพอใจ ในขณะที่เขาไม่รับรู้
อะไรเลยแม้แต่น้อย !

“ถึงเขาจะหน้าตาย ถึงเขาจะปากเสีย แต่เขาก็หล่อมากเลยนะ
แถมเขายังเล่นดนตรีเก่งอีกด้วย” แควอนพูดขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง

“ฉันทักยอมรับว่าชอบเพลงของเขามาก และมันจะดีมากหากเขา
มีเสน่ห์เหมือนตอนร้องเพลง !!”

“ถ้าปาร์คจูนซามีเสน่ห์เหมือนตอนที่เขาร้องเพลงล่ะก็ ปานนี้เขาคงโดนสาวที่ไหนลูดไปแล้วล่ะ หรือไม่ฉันก็อาจจะหัวใจวายตายถ้าได้จ้องหน้าเขา”

โอเค อันนี้ฉันเห็นด้วยกับแซวอน ถ้าชินปาร์คจูนซามีเสน่ห์เหมือนตอนร้องเพลงตลอดเวลาล่ะก็ เขาคงโดนผู้หญิงรุมทิ้งเขาแน่ ๆ

“อย่าโมโหไปเลยน่า เธอเป็นคนตัดสินใจเองนะว่าจะต้องได้ตัวเขาทั้ง ๆ ที่ฉันก็เตือนเธอแล้วว่าเขาคือคนที่เย็นชามาก”

“เย็นกว่าจุดเยือกแข็งเสียล่ะ” ฉันสวนกลับทันทีโดยไม่เสียเวลาคิด เรียกเสียงหัวเราะของแซวอนได้ดีนัก

“อย่าเพิ่งไปคิดถึงเขาเลยน่า มาร้องเพลงกันดีกว่า เอาไว้หายใจเมื่อไหร่ ค่อยคิดแผนใหม่ก็ได้” แซวอนเสนอพร้อมโยนไม้ค้มาให้ฉัน

“จั้น...นักร้องเบอร์หนึ่งของเกาหลีคนนี้จะโชวีให้ดูเป็นขวัญตา” ฉันพูดและเริ่มร้องเพลงต่อ ความไม่ไหวค่อย ๆ หายไปช้า ๆ

ขณะที่ฉันกำลังร้องเพลงอย่างเอาจริงเอาจัง ไฟหน้าจอโทรศัพท์มือถือของฉันก็กะพริบเตือนสายเรียกเข้า และฉันจะกลายเป็นเมินเฉยมันไม่ได้เด็ดขาด เพราะเบอร์นี้เป็นเบอร์ส่วนตัวของฉัน ฉันมีโทรศัพท์สองเครื่อง ใช้ในเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว เบอร์ที่ใช้ส่วนตัวไม่มีคนที่รู้ และแต่ละคนก็คือคนสำคัญของฉันทั้งนั้น และหากต้องการติดต่อเรื่องงานก็จะติดต่อไปทางคุณโอชะเป็นส่วนใหญ่

ฉันขอตัวกับแซวอนเพื่อออกไปรับโทรศัพท์นอกห้อง เพราะมันแน่นอนอยู่แล้วว่าฉันคงคุยไม่รู้เรื่องแน่หากต้องตะโกนแข่งกับเสียงร้องเพลงของแซวอน

เมื่อออกมาจากห้องคาราโอเกะ พอกลับมามองหน้าจอโทรศัพท์มือถือของฉันก็ต้องแปลกใจเมื่อน้ำจอโทรศัพท์มือถือของฉันปรากฏเบอร์ที่ไม่คุ้นตา มันทำให้ฉันลังเลเล็กน้อย แต่เมื่ออีกฝ่ายยังไม่ยอมวางสาย ฉันจึงตัดสินใจกดรับและกรอกเสียงลงไป

“สวัสดีค่ะ ชินฮานากำลังพูดสายค่ะ”

สิ่งที่ฉันได้กลับมาคือความเงียบ ไม่มีเสียงตอบจากคนโทร. มา
“สวัสดีค่ะ”

ปลายสายยังคงเงียบ

“สวัสดีค่ะ !!” ฉันพูดเสียงดังขึ้นอีกนิด ตอนนี่ฉันเริ่มหงุดหงิดแล้ว
และเมื่อไม่มีเสียงใด ๆ ตอบกลับมา ฉันจึงตัดสินใจจะวางสาย แต่ก่อน
ที่ฉันจะได้ทำอย่างนั้นเสียงแหบต่ำฟังดูน่ากลัวก็ดังขึ้น

“เธอกำลังสนใจปาร์ควงจูนซ่าใช่ไหม?”

“นายเป็นใคร?” ฉันสวนกลับไปทันที ขณะที่ต้นคอฉันลุกขึ้นช้า ๆ
ฉันรู้สึกไม่ชอบเสียงผู้ชายคนนี้เลย เพราะมันทำให้ฉันรู้สึกสยอง

“ผู้ชายอย่างนั้นไม่น่าสนใจหรอกนะ”

“ฉันถามว่านายเป็นใคร?”

“ผู้ชายอย่างนั้นมันน่าโมโห เธอทำถูกแล้วที่มาร้องคาราโอเกะ
เพื่อระบายอารมณ์”

คราวนี้ฉันพูดอะไรไม่ออกเลย ฉันกวาดตามองไปรอบ ๆ อย่าง
ตื่นตระหนก ทางเดินที่ทอดยาวซ้ายขวาไม่มีแม้แต่เงาคน ร้านคาราโอเกะ
ที่ฉันกับแซวอนมาเป็นร้านที่ค่อนข้างมีระดับ คนที่เข้ามาได้ต้องเป็น
สมาชิกของร้านเท่านั้น

“อย่าไปสนใจปาร์ควงจูนซ่า เสียงร้องของเธอเพราะที่สุด ฉันอยาก
ฟังเธอร้องเพลงเพื่อฉัน”

ฉันรีบกดตัดสาย มองโทรศัพท์ของตัวเองอย่างหวาดกลัว...เขา
ไปเอาเบอร์นี้มาจากไหน เบอร์นี้เป็นเบอร์ส่วนตัว มีคนไม่ถึงยี่สิบคนด้วย
ซ้ำที่รู้เบอร์นี้

“ฮานา...”

“ว้าย” ขณะที่ฉันกำลังคิดอย่างหวาดหวั่นเสียงเรียกของใครบางคน
ก็ดังขึ้นด้านหลังฉัน ทำให้ฉันร้องเสียงหลง พร้อมรีบถอยหลังจากที่ยืน
อยู่ไปอีกด้านของกำแพง

“เธอเป็นอะไร ทำไมต้องทำท่าเหมือนฉันเป็นผีแบบนั้น?” แซวอน

มองฉันอย่างงง ๆ ขณะที่หัวใจฉันยังเต้นระรัวด้วยความตกใจอยู่

“ฮานา !”

“เอ่อ...มะ...ไม่มีอะไร พอดีฉันคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่นะ” ฉันบอกและพยายามรวบรวมสติที่แตกกระเจิงของตัวเองกลับมา

เหตุการณ์เมื่อก็ไม่ใช่ว่าไม่เคยเกิดขึ้น มันเกิดมาหลายครั้งแล้ว นับตั้งแต่ฉันก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอย่างเต็มตัว ฉันไม่รู้ว่าคนพวกนี้ไปหาเบอร์โทรศัพท์ของฉันมาจากไหน ตอนแรก ๆ มันก็ทำให้ฉันรำคาญจนกระทั่งการโทร. เข้าถึงขั้นจนฉันเกือบประสาทเสีย คุณใจจึงเปลี่ยนเบอร์ใหม่ให้ฉัน และแนะนำให้ฉันใช้โทรศัพท์สองเบอร์ ทำให้ตลอดเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมาไม่มีการโทร. มาก่อกรวนแบบนี้อีก

แต่ตอนนี้มันเกิดขึ้นอีกครั้ง และมันน่ากลัวกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ด้วย เสียงผู้ชายคนนั้นน่าขนลุก สิ่งที่คุณผู้ชายคนนั้นพูดทำให้ฉันหวาดระแวง เขารู้ได้ยังไงเรื่องปาร์ตี้จนซา เขารู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่ไหน

“นี่ !” เสียงเรียกของแชนวอนดังแทรกเข้ามาในความคิดฉัน ทำให้ฉันต้องหันไปมองเธอ

“เธอเป็นอะไรหรือเปล่า หน้าเธอซีดมากเลย โทรศัพท์จากคุณผู้จัดการเธอ ?”

“อืม นิดหน่อยนะ...อย่าไปสนใจเลยไปร้องคาราโอเกะกันต่อเถอะ” ฉันบอกพร้อมเอามือโอบไหล่แชนวอนและลากเธอกลับเข้าห้องคาราโอเกะ

เสียงเรียกเข้าดังขึ้นอีกครั้ง และเมื่อเห็นเบอร์ฉันก็รีบตัดสายทิ้งทันที

สงสัยฉันต้องเปลี่ยนเบอร์อีกแล้วสินะ...

ฉันเดินไปเหลียวหลังไปเป็นรอบที่เท่าไรแล้วฉันเองก็จำไม่ได้ แต่ฉันรู้สึกว่ามีคนที่ดันคอมันลุกชัน และรู้สึกว่ามีสายตาของใครบางคนกำลังจับจ้องมองฉันอยู่ ตรงจุดที่ฉันอยู่ไม่มีใคร มันเป็นตึกเรียนเก่า ๆ

ซึ่งเป็นตึกของคณะอะไรฉันเองก็ไม่แน่ใจ เพราะฉันเดินวนอยู่ตรงนี้มา
ประมาณสิบนาทีแล้ว

วันนี้ฉันต้องไปพบอาจารย์ที่คณะของฉัน แต่เนื่องจากฉันมีเวลา
มาเรียนน้อยไปหน่อย ทำให้ฉันไม่รู้จักรั้วที่ทางในมหาวิทยาลัยสักเท่าไร
มันจึงทำให้ฉันกลายเป็นคนหลงทางอยู่ในมหาวิทยาลัยอันกว้างขวาง
อยู่ตอนนี้

ฉันมองรอบ ๆ ตัวอย่างระวาง พยายามหาที่มาของสายตานั้น
แต่ไม่ว่าจะหาเท่าไรก็ไม่เจอ จู่ ๆ ฉันก็นึกถึงโทรศัพท์ประหลาดที่
ชอบโทร. เข้ามาบ่อย ๆ ช่วงนี้ มันก็ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกขนลุกมากขึ้น

ตั้งแต่นั้นที่ร้านคาราโอเกะ ผู้ชายคนนั้นก็โทร. มาอีก เขาโทร.
มาตลอด บางครั้งก็ส่งข้อความมา และประโยคที่เขาพูดหรือส่งมาให้
ฉันก็มีเพียงประโยคเดียวนั่นก็คือ...เลิกยุ่งกับปาร์คจุนซาชะ ถ้าฉันไม่ได้
เป็นนักร้องและไม่ได้บังเอิญเจอเหตุการณ์ทำนองนี้มาก่อนละก็ ฉันคง
ต้องคิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นแฟนคลับของปาร์คจุนซาแน่ ๆ

ก๊ก !

เสียงเหมือนใครเดินเตะอะไรบางอย่างดังขึ้นด้านหลังฉัน ทำเอา
ฉันสะดุ้งสุดตัว ฉันหันไปมองรอบ ๆ อีกครั้ง รู้สึกไม่ตัวอย่างบอกไม่ถูก
ให้ตายสิ ห้องพักอาจารย์อยู่ตรงไหนกันนะ !!!

ก๊ก !

เสียงปริศนาดังขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้ฉันไม่เหลียวหลังไปดูอีกแล้ว
ฉันออกวิ่งทันที แต่เพราะฉันตั้งใจวิ่งมากไปหน่อย ฉันจึงไม่ได้มองทาง
ข้างหน้า รู้แต่ว่าต้องไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด พอถึงมุมตึกซึ่งเป็นจุดอับ
ฉันจึงชนใครมกับใครบางคนเข้าอย่างจัง ฉันเกือบจะหงายหลังกันกระแทก
พื้น ถ้าเขาคว้าเอาฉันไว้ไม่ทัน เพราะแสงจากด้านหลังคนที่ฉันชนสว่าง
จ้ามาก ทำให้ฉันไม่เห็นหน้าเขา แต่ฉันรู้ว่าเขาเป็นผู้ชาย และด้วยความ
ตกใจวอกกลัว ฉันจึงกรีดลั่นทันที

“กรีดดดดดดดดดดด” แม่จ๋า พ่อจ๋า ช่วยด้วยยยยยยยยยยย

“บ้าจริง !” เสียงทุ้มสบถข้าง ๆ หูฉัน เสียงคุ่นหูเสียด้วย

แต่ฉันไม่มีสติพอจะคิดว่าเสียงคุ่นหูนี้เป็นของใคร ฉันยังคงกรี๊ดร้อง และตื่นให้หลุดจากอ้อมกอดที่มีแต่จะกอดแน่นขึ้นอีก และเมื่อฉันเอาแต่ร้องกรี๊ด เขาก็ตัดสินใจเอามืออุดปากฉันซะ

ไม่นะ !!!!

“หยุดร้องนะ !” เสียงทุ้มคุ่นหูดังขึ้นอีกครั้ง “ถ้าเธอหยุดกรี๊ดร้อง เหมือนคนบ้าได้เมื่อไหร่ ฉันจะปล่อยเธอ”

“ไออ๊า ! อ่อยอ้านนนน” (ไอ้บ้า ปล่อยช้านนน)

“สัญญาก่อนสิว่าจะหยุดร้องเหมือนฉันเป็นคนโรคจิตแบบนั้น”

คราวนี้คำพูดของเขาทำให้ฉันหยุดโวยวายและหยุดตื่น ฉันเงยหน้ามองคนพูด และดวงตาทั้งสองข้างของฉันก็ต้องเบิกกว้าง เมื่อเห็นว่าเขาเป็นใคร

ฉันมองสบตากับเขา ดวงตาเรียวเล็กที่แฝงแววเศร้านิด ๆ แต่เต็มเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ และตอนนี้มันก็มีแววของความขุ่นมัวอยู่ในนั้นด้วย คิ้วเรียวของเขาขมวดกันจนแทบจะผูกเป็นโบ

“ฉันไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนเห็นหน้านายแล้วกรี๊ดร้องได้เสียงหลงขนาดนี้มาก่อนเลย สงสัยความมีเสน่ห์ของนายมันเสื่อมสภาพไปแล้วแน่ ๆ เลย” เสียงกวน ๆ ดังขึ้น พร้อม ๆ กับการปรากฏตัวของคนที่กวนโมโหที่สุดในโลก...คุณชายฮันมีโซ

“ฉันไม่สนเรื่องเสน่ห์บ้างบ่อนั้นหรอก สนแต่ว่าคนอื่นจะมองฉันยังไง ที่จู้ ๆ ยัยนี้วิ่งมาชนฉันและกรี๊ดร้องเหมือนฉันเป็นคนโรคจิตที่วิ่งตามเธอ” ปาร์คจุนซาดอบเสียงขุ่น

“นายนะมีเสน่ห์ล้นเหลือ แคนายเอามันออกมาใช้เท่านั้น รับรองได้ผู้หญิงต้องสยบแทบเท้านาย” คุณชายฮันได้ก๊อบ

“เหมือนที่นายสยบแทบเท้าจางซอนฮวาน่ะหรือ ?”

คุณชายฮันชะงักกึก สองมือยกขึ้นกลางอากาศเป็นการประกาศยอมแพ้ และหัวเราะออกมาอย่างขบขัน

“ให้ตายสิปาร์คจุนซา ฉันยอมแพ้นายจริง ๆ แต่ละประโยคเล่น
เอาจากกันเลยทีเดียว”

ฉันพูดอะไรไม่ออก ทั้งตกใจและเคืองนิด ๆ ที่ตกใจเพราะไม่คิด
ว่าคนที่ฉันวิ่งชนจะเป็นปาร์คจุนซา และที่เคืองก็เพราะว่าพวกเขาสอง
คนคุยกันเหมือนฉันไม่ได้กำลังตกอยู่ในอ้อมกอดของปาร์คจุนซา โดยที่
มีมือเขาปิดปากเอาไว้แน่น !

นี่พวกนายคิดจะสนใจฉันบ้างหรือเปล่าเนี่ย... ฉันได้แต่ตะโกน
ในใจและเริ่มต้นอีกครั้ง

ปาร์คจุนซารับรู้อาการตื่นรนของฉัน เขาจึงก้มลงมองฉันอีกครั้ง

“ถ้าเธอร้องกรี๊ดร้องเมื่อฉันปล่อยเธอ ฉันจะเอาอย่างอื่นปิดปาก
เธอแทนมือของฉัน” และปาร์คจุนซาก็ยอมปล่อยตัวฉัน

หา !!! ฉันได้แต่เบิกตามองคนพูดอย่างตกใจ เลือดและความร้อน
จากทุกส่วนของร่างกายเหมือนจะมารวมอยู่ที่ใบหน้าของฉัน

อีตาบ้าลามาก นายพูดอะไรออกมาเนี่ยยยย

“บางครั้งนายก็มีอารมณ์โรแมนติกเหมือนกันนี่” คุณชายฮันพูด
ด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์ และเขาหันมายกคิ้วให้ฉันด้วย ซึ่งมีแต่จะทำให้ฉัน
หน้าแดงยิ่งขึ้น

ปาร์คจุนซา...เห็นทีมี ๆ แข็ง ๆ เป็นก้อนหินแบบนี้ ก็มีอารมณ์
ลามกกับเขาเหมือนกันแหละ

“นายกำลังพูดอะไร ?”

“ก็ที่ว่า จะใช้อย่างอื่นปิดปากไป” คุณชายหันตอบพร้อมเอานิ้ว
แตะที่ริมฝีปากตัวเอง

“คนที่คิดแบบนี้มีแต่นายเท่านั้นแหละ” ปาร์คจุนซาตอบกลับ
ด้วยเสียงและสีหน้าเรียบเฉย ไร้ความรู้สึก เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าผืนขาว
สะอาดขึ้นมาและพูดต่อว่า “ฉันจะใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้อุดปากยัยนี้ต่างหาก
ล่ะ”

อะ...ขณะที่ฉันกำลังตกตะลึงกับสถานการณ์ตรงหน้า ปาร์คจุนซา

“เลิกคิดบ้า ๆ ได้แล้ว”

“คะ... ใครเขาคิดตามแบบนั้นกันแล้ว !!!!” ฉันทวิยกกลับทันที แต่ภายในใจรู้สึกหน้าแตกเป็นล้านเสียง

อิตาบ้า ! จะพูดอะไรก็คิดซะก่อนจะพูดเซ่ ไม่ใช่มาพูดจามีเลศนัยแบบนี้ !!! (ไม่ใช่เพราะตัวเองคิดลึกไปเองหรือห่อหรือ ?)

“ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่”

ฉันทวิยกได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ ไม้รู้จะโต้ตอบยังไง เพราะดูเหมือนยิ่งพูดก็จะยิ่งเข้าตัว

“ว่าแต่ทำไมเธอถึงร้องกรี๊ดเสียงหลงแบบนั้นล่ะ ?” คุณชายฮันถามขึ้น พร้อมมองไปรอบ ๆ

“หนีใครมาหรือไง ?”

“เอ่อ... เปล่า ฉันทวิยกแค่ตกใจนี่”

“แน่ใจหรือ ?” ปาร์คจุนซาถาม สีหน้าเขาบอกได้อย่างดีว่าเขาไม่เชื่อที่ฉันทวิยก

“จริง ๆ ฉันทวิยกแค่ตกใจ ไม่ได้มีอะไรสักหน่อย”

ปาร์คจุนซาหรือตามองฉันทวิยกเหมือนจะบอกว่าเขาไม่เชื่อที่ฉันทวิยก แต่ฉันทวิยกหน้าทำเป็นไม่สนใจ... เรื่องอะไรจะบอกล่ะว่ากำลังกลัวอยู่ ยังไงฉันทวิยกก็ไม่ยอมเสียฟอร์มต่อหน้าผู้ชายคนนี่หรือ

“งั้นหรือ... งั้นก็ตามสบายนะ ไปกันเถอะมีไซ” ปาร์คจุนซาพูดพร้อมทำท่าจะเดินจากไปจริง ๆ เล่นเอาฉันทวิยกอะไรแทบไม่ออก

“คะ... เดี่ยว !”

ทั้งสองคนหันมามองฉันทวิยก ปาร์คจุนซามองฉันทวิยกด้วยสีหน้าและท่าทางที่ยังคงเรียบเฉย ไร้อารมณ์ ส่วนคุณชายฮันนั้นโบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความเจ้าเล่ห์

“หะ... ห้องพักอาจารย์ไปทางไหน ?”

“เดินตรงไปเลี้ยวซ้าย” คุณชายฮันตอบ และชี้ไปทางด้านหลังของ

ฉัน

ฉันมองตามที่คุณชายฮันซี่แล้วก็รู้สึกได้เลยว่าเลือดมันถูกสูบออกจากใบหน้า เพราะทางที่คุณชายฮันซี่มันเป็นทางที่นากลัวที่สุด ๆ เป็นทางเก่า ๆ เลาะด้านข้างตึก อีกด้านเป็นสวนรก ๆ ร้าง ๆ คุมีดมมเอา มาก ๆ ทีเดียว

“เป็นทางลัดนะ แต่ถ้าจะไปทางไม่นากลัวก็เดินไกลหน่อย...”

“ฉันชอบเดิน” ฉันรีบตอบทันที และแน่นอนว่ามันเรียกรอยยิ้มชอบใจจากใบหน้าของคุณชายฮันซี่ได้คืน

บ้าจริง ! ยัยบ้าซินฮานา แบบนี้เขาต้องรู้แน่ ๆ ว่าเธอกำลังกลัวอยู่ !!

“ฉันจะไปกับเธอ” เสียงเรียบ ๆ ของปาร์คจุนซาพูดขึ้น ทำให้ฉันต้องเงยหน้ามองเขาอย่างตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน คุณชายฮันเองก็ยังคงเล็กคิ้วนิด ๆ เหมือนกัน

“ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีธุระกับอาจารย์พอดี”

“หรือ ?” คุณชายฮันถามกลับ ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างน่าทึ่งที่สุด ๆ

ปาร์คจุนซาแคพยักหน้ารับเรียบ ๆ สีหน้ายังคงอ่านไม่ออกเช่นเดิม

“โอเค ฉันจะไปรอก่อน แต่ว่าอย่าลืมมาเล่าให้ฟังทีหลังด้วยละ ต่อให้นายปากแข็งแค่ไหน ฉันก็ต้องง้างมันออกมาให้ได้” คุณชายฮันพูดจบก็หันมาขยับตาให้ฉัน และเดินจากไปพร้อมเสียงหัวเราะชอบใจ

ถ้าฉันไม่เสียดายรองเท้า กับไม่คิดว่าคนที่กำลังหัวเราะอย่างขื่นบานคนนั้นเป็นน้องชายของท่านประธานฮันล่ะก็... รองเท้าของฉันคงได้บังเอิญลอยไปตกบนหัวเขาแล้วแน่ ๆ

“จะไปกันหรือยัง หรือเธอจะรอให้ใครมาห่าก่อน” เสียงเย็นชาดังขึ้นทำให้ฉันต้องถอนสายตาคจากคุณชายฮัน หันกลับไปมองคนพูดที่ออกเดินนำไปแล้ว โดยไม่ได้หันกลับมาดูฉันด้วยซ้ำ

ถึงจะเจ็บใจกับท่าทางเย็นชาของเขา แต่ฉันก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจาก

ร้องตะโกนให้เขารอฉันก่อน และรีบก้าวเท้าเดินตามเขา ฉันเดินตามหลังปาร์คจุนซามาเรื่อย ๆ ได้แต่มองแผ่นหลังของเขา เพราะไม่ว่าฉันจะพยายามเท่าไรก็ก้าวไม่ทันเขาสักที

ผู้ชายคนนี้เดินเร็วเป็นบ้าเลย ไม่รู้จะรีบไปตาม...ที่ไหน แต่ด้านหลังของเขาก็ดูดีนะ ไหล่กว้าง รูปร่างสมส่วน ขาก็ยาวมาก ๆ

ความจริงแล้วปาร์คจุนซาคือผู้ชายที่ดูดีมาก ๆ ไม่ว่าจะมองมุมไหน ถึงแม้ว่าแซวอนจะบอกว่าคุณชายฮันดูดีที่สุดในกลุ่มก็ตาม แต่สำหรับฉัน ฉันว่า คุณชายฮันน่าจะดูดีที่สุดเลยละ อาจจะเป็นเพราะฉันเจอคนประเภทแจ็กยัมหลอกดวงมาเยอะแล้วละมัง ฉันถึงไม่ค่อยชอบเขาเท่าไร ส่วนหนุ่มคนอื่น ก็เชื่อว่าจะไม่ดีนะ พวกเขาดูดีมากในแบบของตัวเอง แต่ก็แค่...ฉันชอบผู้ชายเซอร์ ๆ เรียบ ๆ ก็เท่านั้นเอง

ตุบ !

“อ๊ะ !” เพราะคิดเพลินไปหน่อย ทำให้ฉันไม่ทันดูว่าคนเดินนำหยุดเดินเมื่อไหร่ ฉันจึงเดินชนแผ่นหลังกว้าง ๆ เข้าเต็มเปา

“ขอโทษที”

“มัวแต่เดินเหม่อละสิ ถึงได้เดินชนคนอื่นเขาไปทั่ว” เสียงทุ้มว่าขึ้นทันที

ฉันเงยหน้ามองคนพูดอย่างเคือง ๆ “ก็ขอโทษไปแล้ว ยังจะเอาอะไรอีกล่ะ”

เราสองคนจ้องหน้ากันอย่างไม่มีการยอมถอยให้อีกฝ่าย...ก็เรื่องอะไรฉันจะยอมแพ้ก่อนหินเดินได้ละ

หลังจากเงยบออยู่นาน ปาร์คจุนซาก็พูดขึ้นด้วยเสียงเรียบ ๆ เหมือนเคย

“ถึงห้องพักอาจารย์แล้ว ฉันไปก่อนละ”

เพราะเขาไม่เพียงแค่ว่าพูดเท่านั้น แต่เขาทำท่าจะเดินจากไปจริง ๆ ฉันจึงรีบร้องถามทันที

“เดี๋ยว นายไม่ได้มีธุระกับอาจารย์หรือกระหรอ ?”

“ฉันจำวันผีดนะ” เขาตอบกลับโดยไม่หันกลับมามองฉันด้วยซ้ำ แต่คำตอบของเขาทำเอาฉันอึ้ง

ปาร์คจุนซาเดินไปได้นิดเดียวเท่านั้น ลู่ ๆ เขาก็หันหลังกลับมาทำเอาฉันสะดุ้งสุดตัว เพราะกำลังมองแผ่นหลังกว้าง ๆ ของเขาอยู่ ฉันแกล้งทำเป็นมองนกมองไม้ ทำท่าเหมือนไม่สนใจเขา ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำแบบนี้ทำไม

“นี่ ชินฮานา !” เสียงเรียกของปาร์คจุนซา ทำให้ฉันต้องหันไปมองเขา

ตึกตัก ตึกตัก หัวใจเจ้ากรรมเด่นรัวอย่างกับกลอง มันดังมากจนฉันต้องยกมือขึ้นทาบที่หน้าอก

ทำไมหัวใจฉันต้องเต้นแรงเพียงเพราะหมอนี่เรียกชื่อฉันด้วยนะ!!!

“ระวังตัวเองด้วย ถ้าเป็นไปได้ก็หาเพื่อนซะ อย่าเดินไปไหนมาไหนคนเดียว”

ฉันได้แต่มองปาร์คจุนซาเดินห่างออกไปช้า ๆ พุดอะไรไม่ออก... ส่วนลึก ๆ ในใจมันอยากคิดเข้าข้างตัวเองว่าจริง ๆ แล้วปาร์คจุนซาไม่ได้มีฐานะที่นี้หรอก เขาแค่อยากมาเป็นเพื่อนฉันเท่านั้น พอคิดแบบนี้ หัวใจมันก็เต้นแรงขึ้นอย่างกะทันหัน รู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก

“บ้าจริง คิดบ้า ๆ อะไรแบบนี้ของเธอเนะ คนอย่างนายนั้นนะ ไม่มีทางทำอะไรแบบนี้หรอกน่า” ฉันบ่นกับตัวเอง พร้อมพยายามทำให้หัวใจที่กำลังเต้นโครมครามสงบลง แต่มันก็ไม่ยอมสงบลงง่าย ๆ เลย ยิ่งคิดถึงสายตาที่เขามองฉันตอนที่พูดประโยคสุดท้ายนั้น หัวใจฉันมันก็ยังเต้นแรงขึ้นอย่างจุดไม่อยู่เลยทีเดียว

ตอนที่ 4 : กลุ่มคนประหลาด

วันนี้เป็นอีกวันที่ตารางงานของฉันแน่นเอียด ถึงแม้ว่าคุณโอจะพยายามเคลียร์งานและรับงานน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ตามที่ได้สัญญา กับฉันเอาไว้ ซึ่งฉันเองก็เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องยากที่จะทำได้ แต่ฉันก็รู้สึกขอบคุณคุณโออยู่ดี เพราะตั้งแต่ฉันเริ่มทำงานมา ช่วงนี้เป็นช่วงที่ฉันมีงานน้อยที่สุดเลยก็ว่าได้

หลังจากอัดรายการโทรทัศน์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ตรงดิ่งมาที่มหาวิทยาลัยทันที จากที่ฉันโทร. เช็กกับแชนนอนเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ปาร์คจุนซาและเพื่อน ๆ ของเขายังอยู่ที่มหาวิทยาลัย

ฉันเองก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะเจอเขาหรอก เพราะกว่าฉันจะอัดรายการเสร็จมันก็เกือบจะหกโมงเย็นเข้าไปแล้ว แต่ฉันก็อยากจะขอลองเสี่ยง ถ้าเจอก็ถือว่าเป็นโชคดีของฉัน ถ้าไม่เจอ ก็ไม่เป็นไร เพราะพุงนี้ฉันมีเวลาตามล่าปาร์คจุนซาได้ทั้งวัน โหะ โหะ

“ฮานา...ชินฮานา !” เสียงร้องเรียกของใครบางคนทำให้ฉันต้องชะงักฝีเท้าที่กำลังรีบเร่งไปยังที่นั่งประจำของกลุ่มปาร์คจุนซา

เมื่อฉันหันไป ฉันก็พบโฮยอนกำลังโบกมือให้ และเดินตรงมาหา

ฉันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ข้างกายเธอคือหนุ่มหล่อทนายทเจ้าของห้าง-
สรรพสินค้าชื่อดัง ลีชิน

“กำลังจะไปหาจุนซาเธอ?” โสยอนถามเมื่อเดินมาหยุดตรงหน้า
ฉัน

คำถามมันออกจะตรงเกินไปหน่อยหรือเปล่านั้น แต่ก็เอาเถอะ
ฉันไม่มีความจำเป็นต้องโกหกนี้ “อืม”

“ตอนนี้นะเธอ?” โสยอนถามพลางก้มมองนาฬิกาข้อมือตัวเอง
และเงยหน้าเหมือนจะปรึกษาคนรักของเธอ

“นายว่าจุนซาจะอยู่ที่นั่นหรือเปล่า?”

“ฉันเคยบอกเธอแล้วนะว่าไม่ควรยุ่ง” นายลีชินตอบด้วยเสียงดู
นิด ๆ

“ทำไมล่ะ ฉันไม่ได้ยุ่งอะไรสักหน่อย” โสยอนว่ากลับ หน้าเธอ
แดงนิด ๆ

“แน่ใจหรือ?”

“ฉันเป็นเพื่อนกับฮานาไม่ได้เหรอ มันคืออกไม่ไช่หรือไง ที่มี
เพื่อนเป็นถึงนักร้องนะ คิดดูสิ มันไม่ธรรมดาเลยนะ!” โสยอนร้องขึ้น
ด้วยท่าทางที่ เหมือน จะตื่นตื่นสุด ๆ

ที่ฉันย้ำว่า เหมือน ก็เพราะไม่ว่าจะดูยังไง โสยอนก็ไม่ได้ตื่นตื่น
กับการที่ฉันเป็นนักร้องจริง ๆ สักหน่อย แต่อย่างว่าแหละ เธอจะตื่นตื่น
ทำไม ในเมื่อเธอรู้จักหนุ่มหล่อตั่งหกคน และทั้งหกคนก็ไม่ไช่คนธรรมดา
ทั่วไป ถึงพวกเขาจะไม่ไช่ดารานักร้องมีชื่อเสียง แต่พวกเขาก็เป็นที่สนใจ
ของคนทั่วไปเหมือนกันนั่นแหละ

“เธอโชคดีที่จุนซาจะไม่มีวันโกรธเธอ” นายลีชินตอบกลับ ซึ่งทำ
ให้โสยอนยิ้มกว้างอย่างดีใจ

“ฉันรู้ว่านายก็คิดเหมือนฉัน”

นายลีชินใช้คัตินิ้วที่หน้าผากของเธอเบา ๆ “คนคิดแบบนี้มีแค่
เธอเท่านั้นแหละ”

ฉันมองทั้งสองคนแล้วก็รู้สึกอดที่จะอมยิ้มไม่ได้ ฉันพูดตามตรงว่าฉันยังไม่เคยเห็นคู่รักคู่ไหนเหมือนคู่นี้ แม้คำพูดของนายลีซิงจะพูดเรียบ ๆ และเหมือนไม่ได้ใส่ใจ แต่สายตาและการแสดงออกของเขาบ่งบอกชัดเจนว่าเขาพร้อมที่จะทำตามที่มีผู้หญิงข้างกายเขาต้องการไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร

พอดคิดแบบนั้นมันก็ทำให้ฉันรู้สึกอิจฉานิด ๆ เหมือนกัน ก็ฉันเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาที่ฝันอยากจะมีใครมองฉันด้วยสายตาอบอุ่นแบบนั้นเหมือนกันนี่นา

โฮยอนพิมพ์อะไรเบา ๆ ก่อนจะหันมามองฉัน “ถ้าฉันจะชวนเธอไปที่ที่หนึ่งด้วยกัน เธอจะไปมั้ย ?”

“เอ...ที่ไหน ?”

“ฉันรับรองได้เลยว่าเธอจะต้องถูกใจแน่ ๆ” โฮยอนพูดจบก็ไม่รอคำตอบฉัน เธอจุดข้อนิ้วออกเดินทันที ฉันก็หันไปมองนายลีซิงที่ได้แต่ส่ายหน้านิด ๆ และเดินตามมา โดยไม่พูดอะไร

“ถึงแล้ว ๆ” โฮยอนร้องบอกและพาฉันเดินเข้าไปด้านในตึกหรรุทันสมัยพร้อมหันมามารับรองกับฉันอีกครั้งเหมือนที่เธอพูดย้ำมาตลอดทาง

“รับรองได้เลยว่าเธอต้องชอบแน่ ๆ”

แต่ฉันยังสงสัยอยู่ว่าจะอะไรที่ฉันจะต้องชอบ ถ้าบอกว่าเป็นตึกเรียนนี่ล่ะก็ ฉันตอบเลยว่าประทับใจมาก เพราะสถานที่ที่โฮยอนพาฉันมาก็เป็นตึกที่ไม่สูง แต่ดูทันสมัยมาก มันให้ความรู้สึกเหมือนโรงละครหรืออะไรทำนองนั้น แทนที่จะเป็นตึกเรียนในมหาวิทยาลัย

โฮยอนเดินนำฉันไปเรื่อย ๆ ฉันมองสำรวจภายในตึก และมันทำให้ฉันแปลกใจเล็กน้อย เพราะตึกนี้มีห้องมากมาย แต่ละห้องมีเพียงประตูบานเดียวที่เป็นประตูทึบ และมีกระจกบานเล็ก ๆ ที่พอให้มองส่องเข้าไปภายในห้องได้เท่านั้นติดอยู่ที่ประตู

...มันให้ความรู้สึกเหมือนห้องอัดเสียงที่บริษัทของฉันเลย

“ถึงแล้ว” ไชยอนพาฉันมาหยุดที่ห้องด้านในสุดของตึก เธอหันมามองฉัน และเอามือจู่ปากตัวเอง

“เธอต้องเข้าไปเจียบ ๆ หน่อยนะ งคใช้เสียง”

“เธอไม่เข้าไปด้วยกันหรือ ?”

“ไม่ ๆ เธอเข้าไปเถอะ ฉันจะรอข้างนอก” ไชยอนบอก เปิดประตูและผลักฉันเข้าไปภายในห้อง

ทันทีที่ประตูห้องเปิดออก ฉันก็ได้ยินเสียงดนตรีที่เกิดจากกีตาร์เสียงดนตรีช้า ๆ ฟังแล้วสบายหู เสียงที่ทำให้ฉันต้องรีบเข้าไปภายในห้องนั้น และฉันก็พบว่ามันเป็นห้องอัดเสียงจริง ๆ แต่ภายในห้องควบคุมไม่มีใครอยู่เลยสักคน

ฉันมองผ่านกระจกใสบานใหญ่ที่สามารถมองเห็นภายในห้องที่บันทึกเสียงเพื่อมองว่าใครกำลังเล่นเพลงแสมมีเสน่ห์เพลงนี้ แต่เมื่อฉันหันไป ฉันก็ได้แต่อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

ภายในห้องบันทึกเสียงนั้น ผู้ชายคนหนึ่งกำลังหลับตาพริ้มเล่นกีตาร์ด้วยท่าทางสบาย ๆ สีหน้าของเขาไม่ได้เย็นชาเหมือนทุกครั้งที่ฉันเห็น แต่มันเป็นสีหน้าที่อบอุ่น รอยยิ้มบาง ๆ ปรากฏที่ริมฝีปากเขา

ฉันมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกที่เหมือนต้องมนต์สะกด และมันก็ทำให้ฉันอดที่จะคลอเสียงตามไปไม่ได้ ฉันหลับตาลงช้า ๆ ให้ความใจซึมซับเพลงแสมอบอุ่นนั้น

เพราะฉันมีแต่ฟังเพลงนั้นอย่างเพลิดเพลิดทำให้ฉันไม่ทันสังเกตว่าเพลงนั้นหยุดตั้งแต่เมื่อไหร่ ฉันมารู้ตัวอีกครั้งก็เมื่อเสียงร้องทักของคนที่ควรจะเล่นกีตาร์อยู่ในห้องบันทึกเสียงนั้นดังขึ้น

“เธอมาทำอะไรที่นี่ ?”

ฉันสะดุ้ง ลืมตาขึ้นทันที และหันไปทางต้นเสียง ที่ประตูห้องบันทึกเสียง ปาร์คจุนซากำลังยืนมองฉันด้วยสายตาไม่พอใจ

“อะ...ฉัน...” ให้ตายสิ สถิตฉันหายไปไหนหมดเนี่ย

ขณะที่ฉันกำลังรวบรวมสติ เพื่อหาคำตอบอยู่นั่นเอง ปาร์คจุนซา

ก็พูดต่อว่า

“ไม่รู้หรือเฝ้าที่กำลังบุกรุกที่ส่วนตัวของคนอื่น”

ฉันไม่สนใจอีกแล้วว่าฉันมาที่นี่ได้อย่างไร ฉันเบิกตามองผู้ชายตรงหน้าอย่างโกรธจัด

“ฉันขอโทษที่บุกรุกที่ส่วนตัวของนาย แต่ความจริงแล้วฉัน...”

แต่ก่อนที่ฉันจะทันพูดจบ ปาร์คจุนซาก็พูดขัดอีกรอบ “การที่ฉันช่วยเหลือเธอเมื่อวันก่อน ไม่ได้หมายความว่าฉันจะใจดีกับเธอในเรื่องอื่น ๆ ด้วย ฉันไม่รู้ว่าเธอมาที่นี่ได้อย่างไร แต่เธอควรจะอ่านป้ายที่แปะอยู่ที่หน้าห้องซะก่อนที่จะเปิดประตูเข้ามา เพราะป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาเกาหลีว่า ห้ามเข้า”

“และก่อนที่นายจะว่าคนอื่น นายก็ควรระวังก่อนว่าคนคนนั้นมีข้อแก้ตัวอย่างไร” ฉันพูดด้วยเสียงที่พยายามข่มกั้นความโกรธเอาไว้ “ฉันยังยืนยันคำพูดเดิมว่าฉันอยากจะได้นายมาเล่นกีตาร์ในเพลงใหม่ของฉัน และฉันจะทำทุกอย่างอย่างเต็มที่เพื่อให้ได้นายมา แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะยอมให้นายมาด่าโดยที่ฉันไม่ผิดแบบนี้”

ปาร์คจุนซาไม่ตอบ เขาเอาแต่จ้องหน้าฉันนิ่ง

“ถ้าฉันเข้ามารบกวนนายฉันก็ขอโทษ แต่ฉันไม่คิดจริง ๆ ว่าโฮยอนจะไม่ทันสังเกตเห็นป้าย ห้ามเข้า ของนาย” ฉันพูดจบก็หันหลังเตรียมจะเดินออกจากห้อง แต่ข้อศอกของฉันก็ถูกปาร์คจุนซาค้ำเอาไว้เสียก่อน

“โฮยอนพาเธอมาที่นี่หรือ ?”

“แล้วนายคิดว่าฉันมีกระแสน้ำจิตติดตามตัวนายหรือ !” ฉันแว้ดกลับและจ้องหน้าเขาอย่างโมโห

คนบ้า ! ดีแต่ว่าเอา ๆ โดยที่ไม่ฟังคนอื่นเขาพูดบ้างเลย !!

ปาร์คจุนซาปล่อยมือจากข้อศอกฉันและเปิดประตูออกไป ที่หน้าห้องตอนนี้ไม่ได้มีแค่โฮยอนและนายลีชินเท่านั้น แต่คนอื่น ๆ ก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด... เพื่อน ๆ ของปาร์คจุนซาอยู่ที่นั่นกันครบทุกคนเลย และ

ทั้งหมดมองฉันกับปาร์คจุนซาสลับกันไปมา

“โหยยอนฉันชอบใจมากที่เธอพาฉันมาที่นี่... ถ้ายังไงฉันขอตัวก่อนนะ”

“เดี๋ยว !” โหยยอนร้องเสียงหลง พร้อมยึดข้อมือฉันไว้แน่น “เกิดอะไรขึ้น ?”

ฉันไม่ตอบ แต่เลื่อนสายตาไปมองปาร์คจุนซาแทน สายตาของทุกคนที่จับจ้องมองฉันอย่างสงสัย เลื่อนตามสายตาฉันไปจับจ้องที่ปาร์คจุนซาทันที

“ฉันนึกว่าัยนี้ตั้งใจมาตามตื้อฉัน” ปาร์คจุนซาตอบเสียงเรียบ ฉันกำลังจะอ้าปากเถียง แต่ก็ซ้ากว่าโหยยอน “นายก็เลยเธอโซ่มั้ย !!”

“โซ่” โหยยอนหน้าอกกับคำตอบนั้น

“นายว่าอะไรเธอบ้าง ?” ดากลม ๆ ของเธอหริ่มองปาร์คจุนซาอย่างเอาเรื่อง

แต่ฉันไม่ยอมให้พวกเขาทะเลาะหรือผิดใจกันเพราะฉัน ฉันจึงรีบพูด “ไม่เป็นไรหรอก ฉันสมควรโดนว่าแล้ว ฉันเองก็ผิดที่เข้าไปโดยที่เจ้าของห้องเขาไม่เต็มใจ”

“ไม่ได้ ๆ ฉันเป็นคนผิด เพราะฉันเป็นคนพาเธอมา !” โหยยอนยืนกรานเสียงแข็ง ก่อนจะหันไปส่งค้อนให้เพื่อนเธออีกครั้ง

“ฉันขอโทษที่ว่าเธอเมื่อกี้” ปาร์คจุนซาเอ่ยด้วยเสียงเรียบ ๆ

ฉันรู้ว่าเขาไม่ได้อยากจะขอโทษฉันจริง ๆ หรือก แต่เขาแค่ทำตามที่โหยยอนบอกเท่านั้นแหละ

“ขอโทษอย่างเดียวน่าจะไม่ได้หรอกนะเพราะผู้ชายปากจัดอย่างนายน่าจะคงว่าฮานาซะซูดิใหญ่เลยละสิ” โหยยอนเอามือทำเอวและหริ้ตามองปาร์คจุนซาอย่างเอาเรื่อง “การขอโทษมันทำให้ลดโทษลงได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น”

ทุกสายตาหันไปจ้องมองโหยยอนทันที นายสีชินทำหน้าแปลก ๆ

คือเขาขมวดนิต ๆ เหมือนกำลังเดาความคิดคนรักของตัวเอง ขณะที่คนอื่น ๆ เหมือนกำลังรอว่าไฮysonจะพูดอะไรต่อ

“เธอหมายความว่ายังไง?” ปาร์คจุนซาเป็นคนถามขึ้นก่อน สีหน้าเขาหวาดระแวงเอามาก ๆ ทีเดียว

ฉันเองก็รู้สึกแปลก ๆ เหมือนกัน เมื่อไฮysonเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา

“พาซานาไปเลี้ยงข้าวเป็นการโต้โโทษสิ”

คุณชายฮัน นายแทซอง และนายวอลกีหัวเราะพรีด นายมยองมุน สบถลั่น ขณะที่นายลีชินอึ้งไปนิต ๆ ส่วนปาร์คจุนซา เขาตกตะลึงจนถึงขนาดพูดอะไรไม่ออก ขนาดฉันเองก็ยังอดตะลึงกับสิ่งที่เพิ่งได้ยินไม่ได้!!!

“นายต้องพาซานาไปเลี้ยงข้าวสักมื้อเป็นการโต้โโทษถึงจะถูก”

ไฮysonย้ำอีก

“ทำไมฉันต้องทำแบบนั้น?” ปาร์คจุนซาตอบกลับหลังจากหาเสียงตัวเองเจอ

“ก็เพราะว่ามันทำให้ฉันรู้สึกผิดที่ทำให้ซานาโดนนายว่า”

“งั้นเธอก็เลี้ยงข้าวยัยนี่ซะเลยสิ”

“แต่นายต้องรับผิดชอบด้วยสิ ฉันพาเธอมาเป็นความผิดฉันก็จริง แต่นายว่าเธอ นายจะบอกว่าไม่ผิดหรือไง?”

ขณะที่ปาร์คจุนซากำลังจ้องตากับไฮysonอย่างเอาเป็นเอาตาย คนห้าคนก็กำลังกลั่นหัวเราะแทบตายเหมือนกัน ห้าคนนั้นก็คืออึนยองซอนฮวา คุณชายฮัน นายแทซอง และนายวอลกี

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ไหน ๆ วันนี่ก็เป็นวันที่พวกเรามีนัดกันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราก็จวนซานาไปด้วยกันเลย ถือว่าเป็นการเลี้ยงโต้โโทษทั้งของฉันและของนาย” ไฮysonยังยืนยันในสิ่งที่ตัวเองคิดต่อไป

“เอ่อ...ฉัน...” ฉันพยายามจะพูดว่าไม่เป็นไร เพราะดูเหมือนสถานการณ์ตรงหน้าจะไปกันใหญ่แต่มือของใครบางคนก็ดึงไหล่ฉันเอาไว้เป็นการไม่ให้พูด และเมื่อฉันหันไปมองฉันก็พบว่า เป็นมือของนายลีชิน

นั่นเอง

“ไม่มีประโยชน์หรอก อะไรที่ยูไฮยอนประกาศว่าจะทำใครก็หยุดไม่ได้ และจนซาเองก็รู้ดี”

ฉันขมวดคิ้วอย่างไม่อยากจะเชื่อ มันจะเป็นไปได้ยังไง แค่มือหญิงคนเดียวเนี่ยนะ แต่ปาร์คจนซาก็ทำให้ฉันต้องอ้าปากค้างเมื่อเขาตอบว่า
“แล้วแต่เธอก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องตกใจหรอกนะ” อีนยองพูดพร้อมเข้ามายืนข้าง ๆ ฉัน
“ฉันเองจนถึงตอนนี้ก็ยังอิจจาไฮยอนเหมือนกัน สำหรับทั้งหกคนไม่มีใครสำคัญว่าไฮยอนหรืออก และไม่ว่าัยนี่จะพูดอะไร พวกเขาจะเห็นด้วยหมดทุกอย่างนั่นแหละ ต่อให้มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าไฮยอนบอกว่ามันเป็นไปได้ พวกเขาทั้งหกก็จะทำทุกอย่างเพื่อให้มันเป็นไปตามนั้น”

ฉันมองยูไฮยอนที่อยู่ท่ามกลางวงล้อมของหนุ่มฮอตทั้งหกคน แล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนนี้มีอิทธิพลต่อพวกเขาขนาดนั้นเลยนั้นหรือ ? ...เธอทำได้ยังไงนะ ?

“นี่ ๆ ฮานาวันนี้เธอต้องไปกับพวกเรานะ” ไฮยอนร้องบอกด้วยท่าทางดีใจ

“ไปไหนล่ะ ?”

“ผับประจำของพวกเขา”

“ผับหรือ ?” ฉันถาม พยายามกดเสียงเป็นปกติ แต่ความจริงภายในใจฉันตื่นเต้นมากเลยล่ะ

“ใช่ ไปด้วยกันนะ” ไฮยอนพูดพร้อมส่งยิ้มให้ฉัน

ยิ้มของไฮยอนทั้งซื่อ ทั้งบริสุทธิ์ ไม่น่าแปลกใจเลยที่เธอจะเอาชนะใจผู้ชายประหลาด ๆ กลุ่มนี้ได้

“แต่มันจะดีหรือ ฉันก็แค่คนแปลกหน้า” ฉันพูดอย่างไม่แน่ใจ

ถึงมันจะฟังดูแปลก ๆ ไปสักหน่อย แต่ฉันนะไม่เคยไปผับหรืออกนะ จะเรียกว่าไม่เคยก็ไม่ถูกหรืออก ฉันเคยไป แต่ส่วนมากก็เป็นผับเป็น

ส่วนตัว งานฉลองที่จัดในผ้า งานแถลงข่าวหรืองานอะไรก็ตามที่ฉันต้องไปในฐานะศิลปินหญิงที่ถูกรับเชิญ ฉันไม่เคยไปเที่ยวแบบคนทั่วไปหรอก เพราะการเป็นศิลปินทำให้ฉันถูกจำกัดสิทธิ์ในหลาย ๆ เรื่อง แต่ทุกอย่างก็เพื่อตัวฉันเอง ซึ่งฉันเข้าใจดี

อยากไปมันก็อยากไปหรอกนะ แต่ว่ามันจะดีหรือ ?

“ทำไมพูดแบบนี้ล่ะ คนแปลกหน้าที่ไหนกัน ไซ้มัยจุนซา !”

ไฮยอนพูดพร้อมหันไปถามปาร์คจุนซา

คนถูกถามเงยไปสັกพักก่อนจะตอบออกมาคำเดียวสั้น ๆ ว่า

“แปลก”

“ปาร์คจุนซา !!” ไฮยอนแหวัดลั่นทันที

“ไม่เป็นไรหรอก ปาร์คจุนซาพูดถูก ฉันไม่อยากไปเป็นส่วนเกินของพวกเธอหรอก” ฉันตอบกลับ ไม่คิดจะมองหน้าปาร์คจุนซา เพราะคำตอบของเขามันทำให้ฉันรู้สึกเจ็บในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

“ซินฮานานะไปไม่ได้หรอก เพราะมันเป็นกฎของการเป็นศิลปิน” เสียงคุณชายฮันดังขึ้น ทำให้ทุกสายตาหันไปมองเขา

ฉันเองก็หันไปมองเขาตาขวางเหมือนกัน และพยายามส่งสายตาเป็นการบอกให้เขาหุบปากซะ แต่เขากลับทำสิ่งที่ตรงกันข้าม

“การเป็นศิลปินนะ จะมีข่าวเสียหายไม่ได้ โดยเฉพาะศิลปินที่มีชื่อเสียงเป็นถึงนักร้องหญิงอันดับหนึ่งของเกาหลีอย่างซินฮานา” คุณชายฮันพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เหมือนไม่ได้กำลังสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นสักนิด “เธอคงไม่ได้มีโอกาสสนุกอย่างคนทั่วไปนักไซ้มัยล่ะ ซินฮานา ?”

ทุกสายตาหันกลับมาจ้องฉันแล้วตอนนี้ซึ่งมันทำให้ฉันทำตัวไม่ถูก

“คะ...ใครบอกละ แค้ฝับ ฉันเคยไปน่า ฉันไม่ใช่เด็กนะ !”

“ฝับที่จัดงานแถลงข่าวนะหรือ ฝับที่จัดเลี้ยงสังสรรค์นะหรือ ?”

คุณชายฮันพูดต่ออีก

บ้าจริง ! นายฮันเงยบมาได้ตั้งนาน พอเปิดปากพูดทีก็หาเรื่อง

ให้ฉันเลยนะ อีตาคุณชายฮันน่า !!

ตอนนี้บรรยากาศที่เคยครึกครื้นกลับเงียบลง...เงียบจนน่าอึดอัด

“มะ...แห่ม จะแบบไหนมันก็เหมือนกันนั่นแหละ บรรยากาศไม่ได้ต่างกันสักหน่อยนี่ อีกอย่าง ฉันนะเป็นถึงศิลปินหญิงอันดับหนึ่งเชียวนะ จะไปผับแบบคนธรรมดาได้ยังไงล่ะ” ฉันพูดพร้อมหัวเราะผิด ๆ พยายามเรียกบรรยากาศกลับมา แต่ดูเหมือนทุกคนจะไม่ได้รู้สึกดีขึ้นเลย

“ถ้าอย่างนั้นก็ลองมาสัมผัสดูบ้างเป็นไงล่ะ ?” เสียงทุ้มนุ่มของปาร์คจุนซาเอ่ยขึ้นท่ามกลางความเงียบ “แบบที่เคยไปนะมันน่าเบื่อไม่ใช่หรือไง”

ฉันหันไปมองคนพูดอย่างตกใจ เพราะแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“ใช่ ไปกับพวกเรานะ รับรองเธอจะติดใจ” โฮยอนพูดพร้อมเข้ามาจับมือฉันแน่น สีหน้ายิ้มแย้มสดใสสุด ๆ

“ถ้าใครกล้าเข้ามาทวงใจเธอ ฉันรับอาสาจัดการเอง” อีนยองพูดขึ้นบ้าง

“แต่ถ้าใครกล้าแตะตัวเธอนะแซ่อินยอง ฉันฆ่ามันแน่” นายมยองมุนพูดพร้อมเอามือเขกหัวอีนยองเบา ๆ สายตาที่เขามองอีนยองมันดูอบอุ่น ขัดกับคำพูดที่อ้อ ๆ ของเขาซะเหลือเกิน

“ถ้าเธอกลัวว่าจะมีใครจำได้ ขอให้หมดห่วงและเชื่อมือมุนวอลกิกคนนี้ได้เลย” นายวอลกิกเอ่ยขึ้นบ้าง แถมเขายังขยิบตาให้ฉันด้วย

นายแทซองโอบไหล่ นายวอลกิกและส่ำทับว่า “ฉันเองก็ขอรับรองฝีมือของวอลกิกเหมือนกัน”

“ไปด้วยกันเถอะนะ คนยิ่งเยอะยิ่งสนุก” คราวนี้คนที่พูดคือซอนฮวา

คุณชายฮันเดินเข้ามายืนข้าง ๆ ซอนฮวา ยืนหน้าผ่านไหล่ของเธอ และพูดว่า “ไม่ต้องกังวลเรื่องบริษัทหรอกนะ อย่าลืมนี่ฉันเป็นใคร”

ฉันมองหน้าพวกเขาแต่ละคนอย่างอึ้ง ๆ ทั้ง ๆ ที่ฉันเพิ่งรู้จักพวกเขาไม่นาน แต่ทำไมทำดีกับฉันขนาดนี้

หมับ !

มือของใครบางคนวางที่หัวฉัน ทำให้ฉันต้องเงยหน้าขึ้น เมื่อสบตากับดวงตาเรียวเล็กแต่แสนจะดึงดูดใจของเขา ฉันก็รู้สึกตัวเองหน้าร้อนผ่าว หัวใจเต้นแรงอย่างกะทันหัน

“อย่าเรื่องมากเลยนะ โอภาสไม่ได้มีมาให้เลือกบ่อยนักหรอกนะ”
เอ๋อ...ปาร์ควินซา นายช่วยพูดอะไรที่เข้ากับสถานการณ์หน่อยเซ่ !

ผ้าที่พวกโฮยอนพาฉันมาเป็นผ้าที่ฉันเคยได้ยินพวกดาราราย่อยถึงบ่อย ๆ ว่าเป็นผ้าสำหรับบุคคลวิไอพีเท่านั้น และมันก็สมกับเป็นผ้าระดับนั้นจริง ๆ เพราะภายในตกแต่งอย่างหรูหราไฮโซสุด ๆ

ตอนแรกฉันกังวลนิด ๆ เพราะฉันกลัวว่าจะมีคนจำฉันได้ และนั่นจะต้องเป็นปัญหาใหญ่แน่ ๆ แต่นายวอลก็ทำตามที่ได้รับปากเอาไว้อย่างดีเยี่ยม ฉันเองเมื่อมองตัวเองในกระจกครั้งแรก หลังจากการแปลงโฉม โดยฝีมือเขาก็ยังตกใจจนพูดไม่ออก เพราะภาพของคนที่สะท้อนกลับมาจากกระจก แทบไม่มีส่วนไหนเหมือนซินฮานาเลยสักนิด

ผู้หญิงที่สะท้อนอยู่ในกระจกไม่ใช่ผู้หญิงผมยาวสลวยอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นผู้หญิงผมสั้นทรงบ๊อบทันสมัย เปลี่ยนการแต่งหน้านิดหน่อย และสวมปิดบังความสะดุดตาอีกนิดด้วยแว่นตาทรงสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ฉันในตอนนี้ก็เลยกลายเป็นสาวที่ดูเรียบร้อยแต่แอบเปรี้ยวนิด ๆ และตั้งแต่ฉันก้าวเท้าเข้ามาในผ้า ฉันเจอดารารารู้จักกันมาสองคนแล้ว แต่ทั้งสองคนจำฉันไม่ได้เลย แม้ว่ากลุ่มของพวกเราจะเป็นที่สนใจของทุกคนในผ้า แต่ความสนใจนั้นมีต่อหนุ่มทั้งหกคนเท่านั้น มันจึงทำให้ฉันต้องยอมรับว่ามุนวอลก็เป็นผู้ชายที่มีพรสวรรค์จริง ๆ

“ฮานา เล่าเรื่องการเป็นนักร้องให้ฟังหน่อยสิ” เสียงโฮยอนร้องถามขึ้น และทุกสายตาก็หันมามองฉันเป็นตาเดียว

“ก็ไม่มีอะไรมาก...การเป็นนักร้องเป็นความฝันของฉันตั้งแต่เด็ก ๆ ฉันจึงทำทุกอย่างเพื่อให้ฝันของฉันเป็นจริง หลังจากฝึกหนักอยู่สามปี

ในที่สุดฉันก็ได้ออกอัลบั้ม วันนั้นเป็นวันที่ฉันมีความสุขมาก ๆ เลยละ”
ฉันอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงวันนั้น มันเหมือนทุกอย่างในโลกมาหยุดอยู่
ตรงหน้าฉันเลยละ

“ดีจังเลยเนอะ ที่ได้ทำตามความฝันของตัวเอง ฉันเองก็อยากทำ
ตามความฝันแบบนั้นบ้างจังเลย” โสยอนพูดพร้อมส่งยิ้มจริงใจมาให้
ฉัน “เธอเก่งมาก ๆ เลย มีโซเคยบอกฉันว่าพวกศิลปินฝึกหัดนะฝึกกัน
หนักมาก ฉันชอบคนที่มีความพยายามอย่างเธอจริง ๆ”

“อืม” ฉันตอบรับ ออดเงินไม่ได้ รอยยิ้มจริงใจของโสยอนมันทำ
ให้ฉันรู้สึกดีมาก เป็นคำชมที่ดีที่สุดที่ฉันเคยได้รับมาเลยละ

พวกเรานั่งคุยกันอย่างสนุกสนาน พวกเขาพูดคุยกับฉันแบบเป็น
กันเอง ทำให้ฉันรู้สึกว่าไม่ได้เป็นส่วนเกินในกลุ่มพวกเขา หลังจากคุยกัน
อย่างออกรส ซอนฮวาก็ชวนคุณชายอันออกไปแดนซ์กระจายที่ฟลอร์
ซึ่งทั้งสองเรียกทุกสายตาในคลับได้อย่างดี แต่ดูเหมือนทั้งคู่จะไม่ได้สนใจ
ใครเลยนอกจากคู่เต้นของตัวเอง

“ขอโทษนะครับ” เสียงใครบางคนร้องทักขึ้น ทำให้พวกเราต้อง
หันไปมองเขา และฉันก็แทบล้าล้าที่กำลังดื่ม เพราะคนที่เข้ามาทัก
พวกเราคือแมวมองชั้นแนวหน้าของวงการบันเทิงเสียล่ะ

ฉันรีบก้มหน้างุดเพราะกลัวเขาจะจำได้ เพราะฉันเคยเจอเขาอยู่
หลายครั้งที่เคย

“ต้องการอะไร” เสียงเข้ม ๆ น้ำเสียงไม่เป็นมิตรแบบนี้จะเป็น
เสียงใครไปไม่ได้หรอกนอกจากนายมยองมุน

“ฉันแค่อยากจะมาแนะนำตัวให้พวกเธอรู้จัก ฉันเป็นแมว...”

“พวกฉันไม่ชอบเสียงแมวหรอก!” นายมยองมุนสวนอีกครั้ง และ
ช่างเป็นคำสวนที่บ้าได้ใจฉันจริง ๆ ให้ตายสิ

“ไม่ใช่ ฉันหมายถึงว่า ฉันเป็นแมวมอง คนที่ตามหาศิลปินผู้มี
พรสวรรค์ และฉันก็สนใจพวกเธอ กลุ่มหนุ่มหน้าตาดีที่ใคร ๆ ก็พูดถึง”

“ผิดกลุ่มแล้วล่ะ เพราะกลุ่มพวกเราหน้าตาไม่ดี แถมอารมณ์ก็

เริ่มจะไม่ดีแล้วด้วย !!” นายมของมุนตอบกลับอีกครั้ง และมันก็ทำให้ฉันต้องพยายามกลั้นหัวเราะ คนบ้าอะไรอย่างนี้นะ ตอบได้ขวานผ่าซากสุด ๆ ไปเลย

“แต่...”

“กลับไปซะเถอะครับ ก่อนที่มของมุนจะอารมณ์เสียมากกว่านี้ เพราะถ้าถึงตอนนั้นพวกเรารับรองไม่ได้หรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เสียงนายวอลกีสวอนขึ้นก่อนที่คุณแมวมองจะทันได้พูดจบประโยค

“พวกเธอคงไม่เข้าใจใช่ไหม ว่าการที่ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงมันดีแค่ไหน” คุณแมวมองยังพยายามต่อ ส่วนฉันก็ยังพยายามกลั้นหัวเราะจนตัวสั่น และน้ำตาฉันไหลจากหางตาแล้ว

“ฉันหักคอก่อนนี้ทิ้งซะเลยดิ้ม้ย !” นายมของมุนตวาดลั่น น้ำเสียงน่ากลัวทีเดียว

“อย่าเพิ่งดูว่าความเสียมของมุน” เสียงกวน ๆ ของคุณชายฮันดังขึ้น และมันก็ทำให้ฉันลั่นว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

“โอ้ เธอئه็น้ำตาดีจริง ๆ แต่เหมือนฉันเคยเห็นหน้าเธอที่ไหน เธอมีสังกัดหรือยัง ?” คุณแมวมองถามทันที น้ำเสียงตื่นเต้นสุด ๆ

“อย่าเพิ่งขาดอากาศหายใจตายซะก่อนล่ะ” เสียงจุนซากระซิบที่ข้างหูฉัน ทำเอาฉันหลุดหัวเราะพริตออกมาอย่างกลั้นไม่อยู่

“คุณคงเข้าใจผิด ผมไม่เคยเข้าสังกัดที่ไหน และผมมั่นใจว่าเราไม่เคยเจอกันมาก่อน เพราะผมจำหน้าคนแม่นมาก” คุณชายฮันตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ

“งั้นเหอหรอ น่าแปลก เพราะหน้าตาเธอดูคุ้นจริง ๆ ถ้ายังไงเธอสนใจมาร่วมสังกัดฉันมัย ฉันรับรองได้เลยนะ หน้าตาอย่างเธอต้องดังมากแน่นอน”

“เดี๋ยว ๆ ผมว่าคุณกำลังเข้าใจผิดใหญ่แล้ว” คุณชายฮันร้องค้าน น้ำเสียงแฝงความสนุกสนานและเจ้าเล่ห์สุด ๆ “ที่ผมบอกว่าคุณไม่เคยเข้าสังกัดที่ไหน เพราะผมเป็นเจ้าของสังกัด คุณรู้จัก JM เอ็นเตอร์เทนเมนท์

หรือเปล่า น่าจะรู้จักนะ ตอนนี่พี่ชายของผมฮันจุนโฮเป็นผู้นั่งเก้าอี้บริหารอยู่และพวกเพื่อน ๆ ผมก็คงไม่สนใจรายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ จากการเป็นดารานักหรรอก เพราะแต่ละคนเป็นทายาทคนสำคัญของตระกูลทั้งนั้น”

เพราะความอยากรู้ทำให้ฉันแอบเงยหน้ามองหน้าคุณแมวมองผู้โชคร้ายที่ด้านหลังเข้ามาทักกลุ่มคนพิสดารกลุ่มนี้ คุณแมวมองที่นำส่งสารอ้าปากค้าง แม้ในความมืดของผ้า แต่ฉันก็บอกได้เลยว่าคุณแมวมองหน้าซีดสุด ๆ ไปเลย

“เอ่อ...ผม...”

“ผมรู้ว่าคุณเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีธุระสำคัญ รีบไปทำเถอะครับ พวกผมไม่อยากรบกวนคุณเอาไว้หรอก” คุณชายฮันพูดพร้อมส่งยิ้มอย่างอารมณ์ดีให้อีกฝ่าย

คุณแมวมองที่นำส่งสาร รีบพยักหน้าและเดินลนลานจากไปทันที

“ถ้านายมาช้ากว่านี้อีกนิด มยองมุนคงหักคอเขาไปแล้ว” นายลีชินพูดขึ้นด้วยเสียงที่ไม่ได้จริงจังนัก

“ครั้งนี้ก็จัดการได้เพอร์เฟคอีกครั้งนะฮันมีไซ” โฮยอนพูดขึ้นบ้าง แต่ฉันลี ตอนนี่พูดอะไรไม่ออกเลยจริง ๆ เพราะตอนนี้สิ่งที่ฉันพยายามจะทำคือการหยุดหัวเราะ และสุดท้ายเมื่อกลั้นเอาไว้ไม่ไหวอีกต่อไป ฉันก็ปล่อยก๊ากออกมาอย่างไม่สนภาพลักษณ์ แล้วฉันควรจะรู้สึกผิดเพราะฉันไม่ควรหัวเราะหรือตลกท่าทางของคุณแมวมองผู้นำส่งสารเลย ไม่ควรเลยจริง ๆ แต่ฉันก็หยุดหัวเราะไม่ได้จริง ๆ นะ ยิ่งนึกถึงใบหน้าของคุณแมวมองที่มองคุณชายฮันตาแทบถลน มันก็ยิ่งทำให้ฉันหยุดหัวเราะไม่ได้เข้าไปใหญ่

ฉันหัวเราะเหมือนคนบ้าอยู่สักพัก ฉันก็ต้องพยายามหยุดตัวเอง เพราะตอนนี้ฉันทั้งเหนื่อยและหอบ พยายามโกยออกซิเจนเข้าปอดให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าขืนยังหัวเราะต่อไปล่ะก็ ฉันต้องขาดอากาศหายใจตายแน่ ๆ

“เอานี้” คุณชายฮันพูดพร้อมยื่นน้ำมาให้ฉัน

“ขอบใจ...แค็ก !” ฉันรับน้ำที่คุณชายฮันยื่นส่งมาให้และกระดก รวดเร็วหมดแก้วทันที แต่ฉันก็แทบจะพ่นไฟออกมา เมื่อน้ำที่คุณชาย ฮันส่งมาให้มันเหมือนลูกไฟที่ทำให้คอฉันร้อนผ่าวไปหมด และมันก็ทำ ให้ฉันยิ่งไอเข้าไปใหญ่

“มิโซ นายเอาอะไรให้เธอดื่ม !” จุนซาร้องถาม

“โทษที ฉันแผลอหิบบของฉันให้เธอนะ แต่คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง แก้วเดียวเองนี่” คุณชายฮันตอบ

“ไม่เป็นไรหรอกยะ ตอนนี้อันฉันแสบไปหมด

“แต่เธอนี้ใช้ได้เลยนะ กระดกรวดเดียวเลย ฉันขอยอมแพ้” นาย แทของพูดพร้อมทำหน้านับถือฉันเหลือเกิน

แต่ฉันไม่อยากจะรับการนับถือหรอกนะ เพราะไอ้ น้ำเมื่อกี้มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนฉันเพิ่งกลืนลูกไฟเข้าไป แถมตอนนี้มันก็กำลังเดือด ปุด ๆ อยู่ในท้องของฉันแล้วด้วย

“เธอไม่เป็นไรนะ” เสียงปาร์คจุนซาถามขึ้น แต่เสียงเขาฟังดูห่างไกลยิ่งงึมงาย

“ไม่...เป็นไร” ฉันพยายามตอบ

“แน่ใจนะ ?”

ไม่แน่ใจเลยสักนิด

“เธอไม่เป็นไรแน่นะ ?” เสียงปาร์คจุนซาถามอีกครั้ง และฉันรู้สึกถึงมือเขาที่เอื้อมวางอยู่บนไหล่ฉัน

ฉันเงยหน้าขึ้นช้า ๆ และพยายามเพ่งสายตามองหน้าคนที่กำลัง ประคองฉันอยู่ แต่ว่าภาพตรงหน้ามันเบลอลไปหมด และหัวฉันก็เริ่มปวด ตุบ ๆ หนึ่มนเหมือนมีเสียงกลองร่ำดังอยู่ตลอดเวลา เสียงของใครบางคน แทรกผ่านเสียงกลองร่ำเข้ามา เขาพยายามเรียกชื่อฉัน แต่ฉันไม่มีแรง จะตอบรับอีกแล้ว ภาพทุกอย่างค่อย ๆ มีดลง เสียงทุกเสียงค่อย ๆ หายไป และนั่นคือสิ่งสุดท้ายที่ฉันรับรู้

